

Justýna Malínská

Obsah

Úvod

KAPITOLA PRVNÍ

Vztahy

KAPITOLA DRUHÁ

Tajemství

KAPITOLA TŘETÍ

Bojovnice

KAPITOLA ČTVRTÁ

Dítě temnoty

KAPITOLA PÁTÁ

Ty snad žárlíš?

KAPITOLA ŠESTÁ

Tvář anděla

KAPITOLA SEDMÁ

Odbor záhad a vražd

KAPITOLA OSMÁ

Hlas

KAPITOLA DEVÁTÁ

Další?

KAPITOLA DESÁTÁ

Novinka

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Mrtví

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Doupě

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Milion kusů

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Párty

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Útok

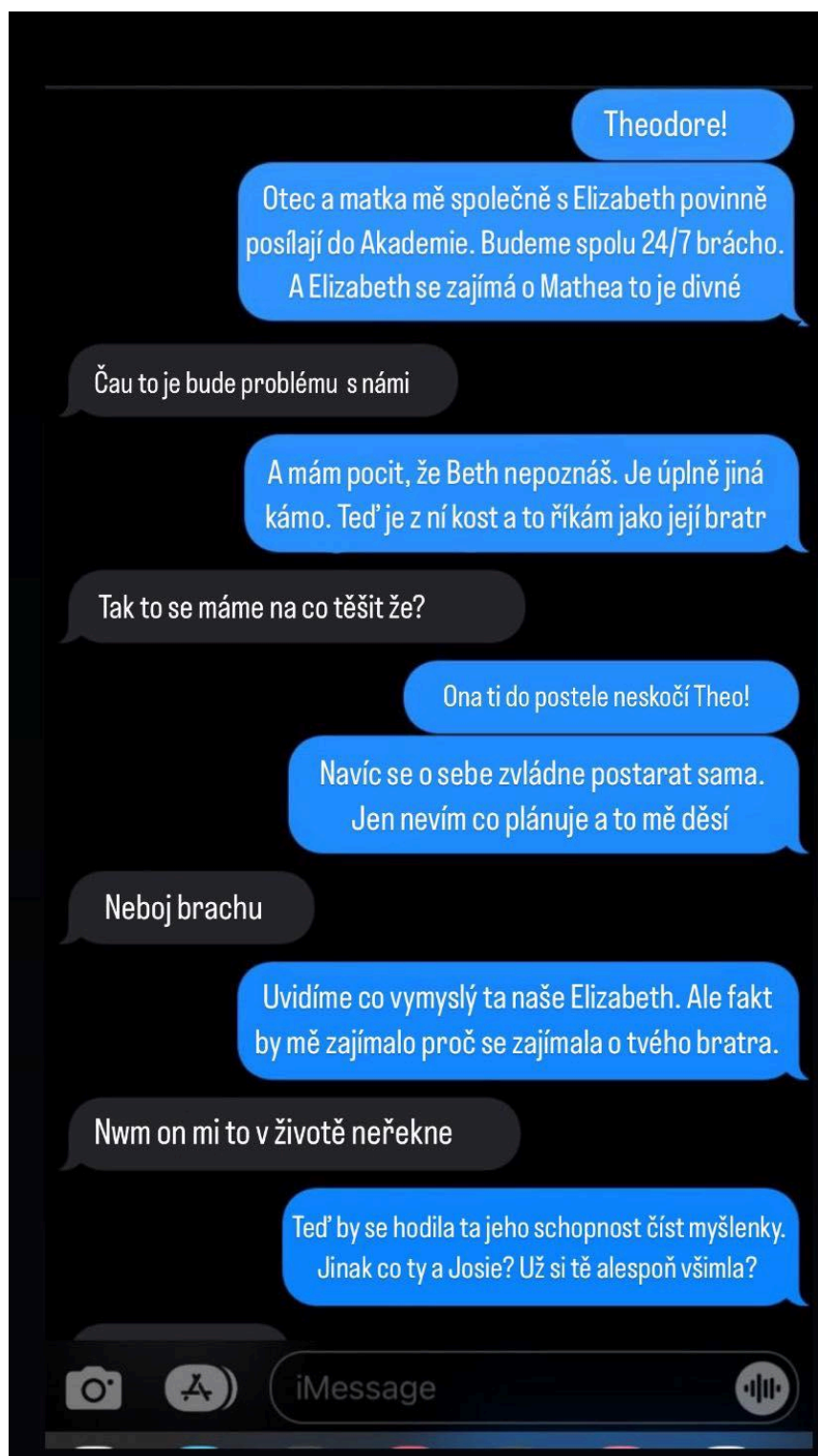
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Odhalení

Úvod

Z tiché, introvertní, plaché a stydlivé holky se přes jedny prázdniny stala hlasitá, extrovertní a velmi přitažlivá mladá dívka. Její bratr ji celé prázdniny neviděl ani jednou. Letní prázdniny strávil u svého věrného přítele Theodora. Když ho přišla Elizabeth přivítat předposlední den prázdnin, sotva ji poznal. Měla na sobě černé mini šaty s tenkými ramínky, krk jí zdobil rodinný náhrdelník s písmenem M, boty, které měla na sobě, ji dělali o 15 cm větší, než byla normálně, tudíž byla skoro stejně vysoká jako její o rok starší bratr Enzo. Drahé boty značky Naked Wolfe byly černé, kožené, na patnácti centimetrové platformě končící dva centimetry nad kotníky. Velmi lehký make-up neuvěřitelně svěže kontrastoval se stylem oblečení. Enzo na ni nevěřicně zíral. „Stalo se něco, bratříčku?“ zeptala se ho medovým hlasem. On pouze nesouhlasně zavrtěl hlavou a odpověděl: „Jen jsi se neuvěřitelně změnila v dobrém slova smyslu. Sluší ti to, sestřičko,“ pochválil ji. „Matka nás čeká v jižním křídle. Všechny svoje věci máš již v pokoji, Albert ti je tam donesl,“ oznámila mu a na podpatku se otočila. Její dlouhé černé vlasy šlehly Enza přes obličej a ten jako by se vzpamatoval. Matka na oba sourozence čekala v knihovně nacházející se v jižní části jejich panství. „Rád tě vidím, matko,“ vzal Enzo ruku jeho matky a dal na její

hřbet lehký polibek. „Já tě taky ráda vidím, Enzo, ale kvůli tomu tu nejste. S otcem jsme se rozhodli vás poslat do Akademie pro víly a strážce,“ očima přejela z Elizabeth na Enza a dopověděla to, co chtěla. „Jak oba víte, jste jiní. Elizabeth má vzácný dar, který nesmí promarnit a musí se ho naučit ovládat a zároveň zdokonalovat. To samé platí i o tobě, Enzo. Co jsme vás mohli naučit s otcem, to již umíte. Začal platit nový zákon, který vydalo ministerstvo Jinosvěta, že všechny děti nad 15 let musí být vyučované ve škole a ne doma. Vy jste již 15 a 16letí, a proto musíte nastoupit do akademie. Věci jako učebnice a další potřeby na výuku máte každý připravené ve svých pokojích. Již zítra vás očekávají v 9 hodin před hlavní branou akademie. Enzo do 6. ročníku a ty Elizabeth do 5.“ dokončila monolog jejich matka Lili. „Otec se s vámi rozloučí na večeri, poté musí odletět na jednání do Vídně,“ dodala a opustila místnost. „Ty jsi o tom věděla?“ ptal se Enzo. „Něco Riam naznačoval, ale ne přímo,“ odpověděla a zvedla se ze židle. „Do jakého ročníku chodí mladší bratr Theodora?“ zastavila se Elizabeth u dveří. „Neříkej, že se ti líbí ten kretén Matheo?“ Po odmlce dodal: „Nejspíš bude chodit s tebou do stejného ročníku,“ odpověděl jí a měl lehce nadzvednuté levé obočí s tázavým výrazem v obličeji. „Ne, fakt se mi nelíbí!“ sladce se usmála Elizabeth a ladně odešla z pokoje.

Vztahy

V šest hodin ráno Elizabeth probudil budík na nočním stolku. Do prostorného pokoje pronikalo sluneční světlo. Elizabeth, plná elánu, přeskočila z postele s nebesy otevřený kufr s přibližně polovinou věcí, co potřebuje s sebou. V koupelně si rozčesala své dlouhé vlnité husté vlasy a uložila hřeben do kosmetické tašky. Nalíčila se a každý produkt pečlivě uložila do kosmetické tašky, nakonec si zkontrolovala, že má vše, co chce mít s sebou. V pokoji na sebe oblékla černou riflovou minisukni s červeným korzetem. Na nohy si nazula černé Martensky na platformě. Na snídani přišla první. „Co tak brzo, slečno Black?“ byla trochu překvapená kuchařka. „Chtěla jsem zjistit, jestli chcete s něčím pomoci a také si potřebuji ještě sbalit,“ odpověděla a vstoupila do kuchyně. „K snídani mají být míchaná vajíčka a káva. Pokud trváte na tom mi pomoci, můžete začít s tou kávou prosím.“ Elizabeth se ochotně pustila do vaření kávy. Matka espresso a Elizabeth s Enzem latté s karamelovou příchutí a velkou hustou pěnou. Snídaně proběhla v dobré náladě. Elizabeth si povídala s matkou a Enzo byl na telefonu. V deset hodin Enzo a jeho matka čekali na Elizabeth, která hledala svoje AirPods Max a nabíječku na telefon. Schody skoro celé seskočila a vyběhla z panství. „No konečně. Co ti tak trvalo?“ smál se jí Enzo. „Mlč, Enzo. Sluchátka a nabíječka jsou

nezbytné věci," odsekla mu Elizabeth. Jejich matka Lili jen protočila oči: „Děti, uklidněte se a vemte si svůj vak.“ Lili zvedla dva stejné vaky, ve kterých byla zmenšená zavazadla s věcmi uvnitř. Každý, kdo má přístup k jakékoli magii, potvrdí, že zmenšovací kouzlo je skoro nejužitečnější. Přemístění se před hranice Divokého lesa proběhlo bez problémů. Na místě již byla připravená vozidla na bezpečnou přepravu dětí do školy. Pomalu se k Elizabeth,ENZovi a jejich matce přiblížila ředitelka školy, madam Campbell: „Zdravím, madam Blace, je krásné vidět vaše děti připravené nastoupit do školy a vystoupit ze stínu, že?“ Narážela snad na něco paní ředitelka? Pomyslela si Elizabeth. „Dovolím si nesouhlasit s Vaším názorem," odpověděla suše jejich matka. „Dobře, pojďme vyřešit ubytování a ostatní důležité věci, mimo tyto úžasné děti.“ Koutkem oka si oba sourozence bedlivě prohlížela. „Zatím se můžete jít usadit do vozů," ohlásila směrem k nim. Elizabeth a Enzo vyrazili bok po boku za skupinou lidí přibližně v jejich věku, kde Elizabeth rozpoznala pouze dva z nich, Theodora a Mathea Marbona. „Tady tě máme!" přišel za Enzem Theodor. „A ty musíš být jeho překrásná sestra," podíval se na Elizabeth temnýma, téměř černýma očima hnědovlasý kluk v černých baggy kalhotách a červenou košili s krátkým rukávem se žlutým lemováním. „Ano, to budu já, je sladké slyšet, jak hezky o mně bratříček mluví před jeho přáteli," usmála se Elizabeth a podala Theodorovi ruku, aby ji mohl políbit. „Theo, byl bys tak hodný

a představil bys nás?“ ozvala se drobná hnědovláska s krásným stylem oblečení. Květinový vzor jejího tílka byl lehce zahalen černou koženou bundou a světlounce růžovým šátkem, hubené nohy ji halily volné šedé rifle a stříbrné balerínky s malinkatou mašličkou na špičce. „Ale jistě,“ mrkl na ni. „Elizabeth, toto je Josie Young, je to myšlenková víla a velmi nadaná umělkyně. Tady po mé pravici je Abraxas Fell a je to vzdušný vílák, a až uslyšíš hroznou hru na klavír, víš, kdo to je. Vedle něho se nachází Orion Parker, ohnivý vílák, a o mém mladším bráškově jsi už určitě slyšela,“ ukázal na pohledného, bělovlasého kluka se znuřeným výrazem ve tváři. Matheo zvedl ledově modré oči od svého telefonu, aby si ji prohlédl. Věděla, že se jí hrabe v mysli a snaží se s ní komunikovat uvnitř její hlavy. *Jak milé překvapení, že ses tu ukázala ozvalo se jí v hlavě. Neměla jsem na výběr a nehrab se mi v mysli. Stejně vidíš jen to, co chci, abys viděl* odpověděla mu bez zájmu. *To mi nevadí, mně osobně zajímá, co máš za lubem? Něco mi říká, že letošek bude kvůli tobě zajímavý!* Elizabeth se jen usmála a bez větších obtíží ho vykopla ze své hlavy. „Děti, budeme odjíždět,“ oznámila ředitelka. „Proč s námi jedná, jako bychom byli dvanáctiletí kidi?“ ptal se otráveně hnědovlasý, od pohledu problémový, ale milý Orion uvnitř auta.

∴

Cesta do školy trvala odhadem hodinu a půl. Matheo se snažil několikrát nabourat mysl Elizabeth, ale nepovedlo

se mu to ani jednou. Proč na tebe tak kouká? ozvalo se jí z ničeho nic v hlavě. Byla to Josie. Zabraňuji mu vstoupit mi do hlavy, tak proto. Zdá se mi to nebo je takový divný? Rozhodně po něm letí půlka holek ze školy odpověděla jí Elizabeth. Ty se mi líbíš, Eli. Pokud to ještě nevíš, tak jsme spolu na pokoji neodpověděla Josie Elizabeth ani na jednu otázku. Konečně mi někdo řekl něco dobrého odpověděla jí telepaticky Elizabeth, a aby zakryla zklamání z nezodpovězených otázek, usmála se.

Jakmile se všichni žáci dostali z vozů, poslala je ředitelka na pokoje a ve 12:00 se mají všichni dostavit do jídelny. Dívky se rozloučily s kluky a vyrazili každý na svou kolej. Dívky jsou ubytované ve třetím patře a chlapci v prvním. „Eli, máme pokoj s nejlepším výhledem do zahrady a ještě k tomu máme pokoj hned vedle knihovny ve věži. Dřív jsem tam byla sama bez spolubydlící.“ Elizabeth se jen usmála nad přesdívkou, kterou jí její nová kamarádka vymyslela. Pokoj byl nádherný. Světle zelené stěny, dřevěný nábytek s hromadou květin, v rohu u okna se nacházela malá knihovnička. Celý pokoj ladil do zeleno-fialova s tmavě dřevěným nábytkem. „Je to tu nádherné,“ vydechla Elizabeth. „Jednou se mi zdálo, že potkám někoho se zeleno- černými barvami duše. Asi jsem ho právě našla,“ usmála se na Elizabeth Josie. Elizabeth to moc nechápala, ale věděla, že myšlenkové víly vidí svět jinak než ostatní.

∴

„Něco na ní prostě je,“ hádal se Theo s Orionem „Je to obyčejná holka jako každá druhá na této škole. Ses zamiloval po prvním rozhovoru?“ zvýšil hlas Orion, až se mu duhovky začaly zbarvovat z hnědé do ruda. „Kdyby byla jako každá druhá tady, tak se za ní každý neotáčí a pokud nejsi úplně blbej, tak sis určitě všiml, že z ní vyzařuje jiná aura! Každá víla má specifickou barvu aury pro svoji schopnost, jako ohnivé víly mají barvu aury načervenalou a jsou lehce cítit popelem a mají nažloutlé, většinou hnědé oči, větrné víly obklopuje světle modrá, jsou světlé pleti a jsou cítit bouřkou, tak proč Elizabeth má zelené oči, skoro až bílou pleť, i přes silnou vůni květin je cítit závan popela a zároveň vůně lesa po dešti. Navíc mi Matheo říkal, že s ním byla schopna komunikovat telepaticky? Jak pak budeš vysvětlovat toto?“ byl už hodně rozhořčen Theodor „Stejně se to dozvíme na rozřazování a pak na hodinách,“ ukončil hádku Matheo, který teď přišel.

∴

„Přijde mi pozoruhodné, jak jsou bratři Marbonové odlišní. Theo je extrovert s tmavě hnědými vlasy a modře zbarvenými duhovkami, jeho styl je něco jako slušnější streetwear. Má velmi rád dívčí pozornost, tomu prosím neříkej. Jeho mladší bratr je introvert, většinu času je klidný, ale může být velmi temperamentní a arogantní, přemýšlí nad tím, co dělá a říká, hlavní rozdíl je ale ve vzhledu. Na pohled velmi přitažlivý a oproti bratrovi je

jako sníh, skoro až sněhově bílé vlasy s ledově modrýma očima. Má rád kožené bundy a černobílé outfity, nic jiného než baggy kalhoty a menší tričko s košilí nebo bundou neuvidíš," mluvila klidně Elizabeth k Josie „Ty jsi dobrý stalker, Eli. Theodor je hodně po otci a Matheo po jejich matce," vysvětlovala Josie. „Ano, to vím, párkrát jsem u nich byla, ale stejně mi přijde zvláštní, že se tam geny skoro vůbec nepromíchaly, až na ty modré oči, ty mají oba," přemýšlela dál nahlas Elizabeth. „Hej ty, ty černovlásko, jsi tu nová?" křikl na ně nějaký zrzavý klučina „Vypadám stejně stará jako ty, takže jsme tu noví oba," odpověděla mu Elizabeth. Dívky pak už jen slyšely, jak se mu jeho kamarádi smějí. Z dálky si hned obě dívky všimly skupinky kluků, kteří na ně mávali. Elizabeth těšilo, jak se za ní všichni otáčeli, chlapci i dívky. „Dnes máte volno a zítra vám všem již začne výuka. Každý z vás od mých asistentů dostane rozvrh s hodinami na každý den. Pilně se uče, s některými z vás se uvidím zítra na hodině u kamenného kruhu. Užijte si zbytek dne.“ Všichni byli rádi, že jejich ředitelka madam Campbell neměla dlouhé a nudné monology s mnoha informacemi. Po rozdání rozvrhů se začal podávat oběd. Víly si mohly zvolit z pěti barev jedno jídlo, které potom dostanou. Theodor s Orionem si tradičně dávali černou, což představovalo hamburger, maso v něm bylo mleté z určeného druhu krav smíchané s kadeřávkem. Josie měla barvu zelenou, pod kterou se ukrývaly slané palačinky ze špenátu a na nich byly okvětní lístky

z různých druhů květin v mascarpone. Matheo odešel ještě před obdržení rozvrhů. Enzo si vychutnával rýžový pudink s karamelizovaným ovocem v barvě červené. Abraxasovi se na stole, po vybrání si barvy fialové, objevily smažené kuličky pylu s novými brambory. Málokdo si dal oranžovou. Těstoviny s kopřivovou omáčkou si dávali zásadně profesori. „Elizabeth, ty nebudeš jíst?“ strachovala se Josie. „Nemám hlad, půjdu prozkoumat školní pozemky,“ oznámila Elizabeth partě a bez čekání na odpověď odešla. Během chvilky byla venku ze školy se sluchátky na uších. Šla rovnou do zahrady, kde si sedla zády ke stromu a hrála si se světle modrou květinou.

Jednou byla malá, potom hned dvě. „Mohu tě vyrušit?“ zeptal se až podivně vlídně Matheo. „Podle toho co chceš.“ „Nic, jen že jsi na mém oblíbeném místě na přemýšlení.“ „Tak to mě mrzí,“ protočila oči Elizabeth.

„Máš ráda hudbu?“ zajímalo Mathea, když si všiml sluchátek na její hlavě. „Máš rád dýchání?“ podívala se mu zpříma do očí. „Pravda, stupidní otázka,“ sednul si vedle ní. „Co máš se mnou za problém?“ ptal se dál. Elizabeth si sundala světle zelené sluchátka a formulovala si odpověď. „Raději se podívej sám,“ otevřela mu mysl na vzpomínky, když jim bylo devět. Matheo zahlédl svoje menší já. „Lili, počkej na mě, prosím,“ křičel na malou Elizabeth „Ty si myslíš, že potom, co mě nazveš podivínem jen proto, že mohu ovládat více než jeden živel přírody, se s tebou budu chtít bavit?“ křičela na něj se slzami v očích. „Nenávidíš mě a nebudu počítat to, že jsi mě málem zabil, když ses rozhodl mi ukázat svoje schopnosti.“ Vzpomínka se rozplynula a ukázala se další o rok později. Jejich rodiny slavily Vánoce společně. „Elizabeth, dojdi, prosím, pro chlapce do zimní zahrady, jsi zlatíčko,“ poslala ji matka Theodora a Mathea. Elizabeth proběhla branou do zahrady. „Á, malá Lili,“ zastavil ji Matheo, „ani nevíš, jak rád tě vidím,“ pokračoval. Elizabeth se mu podívala do očí a už nebyly modré, byly temné a plné nenávisti. „Matheo, co se stalo?“ zeptala se ho opatrně a natáhla k němu ruku. „Ty ses stala! Já měl být ta nejmocnější bytost na tomto světě, ale pak ses musela narodit ty! Nenávidím tě a bereš mi všechnu moji slávu, co bych mohl mít,“ chytil její ruku a švihl s ní o zem. Elizabeth se na něj jen bolestně podívala a nechala se kořeny vtáhnout do země, aby mu unikla. Poslední, co zaslechla, bylo, jak na ni křičí:

„Jednou tě zabiju, jak řekla věštba. Zabiju tě!“ A bylo slyšet, jak se Matheo snaží jeho silou zamrazit vše v zemi pod ním. Vzpomínka se rozplynula a byli zase vedle sebe ve školní zahradě. „Lili, proč si to nepamatuji?“ zeptal se nechápavě. „Moje a tvoje matka ti to vymazala z paměti,“ odpověděla. „Nevím, co se sice stalo, ale v životě se nic takového už nikdy nestane. Nedovolím, aby ti kdokoliv ublížil,“ jeho slova zněla až moc opravdově na to, aby to řekl někdo, jako je on. Od bratra slýchávala, jak mu Theodor říkal počet holek, co měl v posteli a jak hrozně se chová, ale teď když tu s ním seděla, jí to přišlo jako výmysl. „Proč bys to dělal?“ měla nutkání se zeptat Elizabeth. „Protože když jsem tě dnes ráno viděl, něco mi říkalo, že tě musím chránit. Nevím, co se stalo, ale vždy jsem tě rád viděl, Elizabeth Lili Blake, už jako malý. Slibuji, že tě ochráním i mrtvý,“ teď byla Elizabeth zmatená. Znělo to jako vyznání lásky, ale od Mathea? Jeho modré oči se dívaly zpříma na ni a čekaly na odpověď. „Corio, já netuším, jak to mám chápat,“ odpověděla mu upřímně. „Jednou to pochopíš. Bylo mi ctí s tebou zase mluvit, Lili. Jde ti Josie.“ Na nic nečekal a zvedl se. „Corio?“ „Ano, Elizabeth?“ otočil se na ni. „Děkuji,“ Matheo už jen kývl hlavou a odešel. „Co tu dělal?“ zeptala se tázavě Josie a posadila se vedle Elizabeth. „Jen se ptal, proč jsem se u nich léta neukázala o prázdninách,“ což byla pravda, od toho incidentu se Matheovi vyhýbala až doteď.

KAPITOLA DRUHÁ

Tajemství

„Jste všichni myslí přítomni?“ Nikdo ředitelce nahlas neodpověděl, jen se všichni přestali mezi sebou bavit. Ředitelka to vzala jako souhlas a začala úvod do její hodiny. „Někteří z vás tu již byli, někdo tu je poprvé.“ Toto byla jediná hodina, kde se ročníky míchají. „V těchto hodinách se budete učit ovládat vaše vrozené schopnosti jakožto víly. Kamenný kruh vám pomůže zesílit vaše schopnosti a ukázat je jako energii, abyste jim mohli lépe porozumět,“ vysvětlovala teorii ředitelka. Elizabeth si na přání její matky musí vybrat, jakou vílou se stane po zbytek studia. Nejspíše si vybere přírodní schopnosti, jsou jí totiž nejvíce blízké.

Žáci pomalu chodili k stříbrno-zlaté míse položené na kameni uprostřed spirály měnící barvu podle použité

schopnosti. Josie byla na řadě před Elizabeth, spirála v mechu zářila při dotyku jejích dlaní s mísou. Úkolem každého z žáků bylo zformulovat jejich schopnosti do energie. Josie vytvořila fialové klubko z myšlenek všech přítomných a nechala ho zase rozpustit. Elizabeth se nervózně postavila před mísu a soustředila se na přírodu okolo. Její ruce se dotkly mísy a spirála zazářila tmavě zeleně s lehkým nádechem modré. Klubko vytvořené v míse se otáčelo a uvnitř se tvořily rostliny různých barev a tvarů. „To stačí,“ naznačila vlídně Elizabeth ředitelka, aby přestala. Ruce odendala od mísy a čekala, co se bude dít. Z klubička se staly černé okvětní lístky, které se pomalu snesly na zem. Elizabeth na sobě nedala znát nervozitu a strach. Někteří z přítomných si začali špitat mezi sebou *Odejdi, jako kdyby se nic nestalo* ozval se jí v hlavě Matheo. Na nic nečekala a odešla k Josie. Ředitelka na Elizabeth koukala značně znepokojeně. Do konce vyučování zbývalo už jen pár minut, tudíž muselo dojít k rekapitulaci celé dnešní hodiny. „Dnes jsme si vyzkoušeli vaše schopnosti a to, jak přesně je zvládnete formulovat. Příští hodinu budeme v učebně a vezměte si s sebou učebnici. Děkuji, pro dnešek to bude vše,“ rozpustila hodinu ředitelka. „Elizabeth, mohla by ses po vyučování dostavit do ředitelny?“ požádala ji paní ředitelka. „Samozřejmě. V odpolední přestávce mezi historií a bojovým uměním se u vás zastavím,“ odpověděla Elizabeth a připojila se zpět ke skupině. *Mám volnou hodinu před historií. Ve dvanáct třicet tě budu*

očekávat v Tajemné zahradě. Přesně Elizabeth věděla, kdo to je. Koutkem oka se podívala na Mathea a kývla na souhlas. Měli necelou půlhodinu na to se vrátit zpět do školy, aby stihli biologii tajemných tvorů.

„Proč jsou tyhle hodiny tak nudné?“ šeptal nějaký kluk směrem k Elizabeth. „Protože kdyby jsi měl alespoň trochu inteligence, tak ti dojde, že je to důležité při obraně. Například se tu můžeš dozvědět slabiny nebo co nedělá určitým druhům zvířat za bariérou dobře, víš? Ale to ty asi nechápeš, jelikož žiješ přece v dokonalém světě, kde ti nic nehrozí,“ odbyla ho silnými argumenty Elizabeth. Černovlasý profesor ve středním věku se na ni souhlasně usmál a pokračoval ve výkladu o vlkodlacích a jejich schopnosti se velmi rychle hojit. Elizabeth hodina velmi bavila a to profesor Horvath ocenil. Většina žáků v jeho hodinách usínala a nekomunikovala s ním. Elizabeth se nadšeně hlásila a odpovídala správně na otázky ohledně probíraného tématu.

Na obědě se zase celá parta sešla v jídelně. „Josie? Přijdeš se podívat na to, jak tady té krasavici dneska nakopu prdel?“ ptal se Orion a přitom koukal na Elizabeth. „Aby ses pak nedivil,“ smála se Josie. „A já jsem očividně vzduch?“ dělal uraženého Abraxas. „Doslova ovládáš vzduch,“ šťouchl do něj Theo. „Půjdeme spolu koukat na tu podívanou,“ navrhla Josie. „Já už půjdu, chci si ještě okysličit mozek před dějinami,“ zvedla se od stolu Elizabeth. „Dobře, uvidíme se pak.“ Elizabeth si nasadila

sluchátka a odešla z jídelny nejkratší cestou do Tajemné zahrady. Matheo seděl na zemi v tureckém sedu a četl si knihu o dracích v Jinosvětě. „Jestli jsem tu kvůli nějaké blbosti, tak si mě opravdu nepřej, Matheo,“ posadila se vedle něho Elizabeth. „Jen jsem ti chtěl oznámit, že se za dva měsíce konají celoškolské hry o vlajku,“ odvrátil konečně modré oči od knihy a prohlédl si Elizabeth. „Už tak brzy? Já myslela, že budou v polovině a na konci roku,“ byla lehce udivená. „Ne, a ještě k té hodině u kamenného kruhu, připrav se na dost otázek od ředitelky,“ na chvíli se zase podíval do knihy. „Koukej, tohle je zajímavé,“ ukázal na úryvek knihy, kde bylo napsané: *V šestnáctém století se narodila víla se zvláštními schopnostmi Ignis. Dostala dar ovládat všechny živly přírody. Byla první a také poslední osoba, která ovládala a žila s draky. Její celý rod nakonec zahynul ve válce právě proti drakům. Ignis byla zavražděna svým otcem, když nedovolila popravu Lunaria hnědo-rudého draka, kterého byla schopna vycvičit, aby na něm mohla létat. Tělo své ochránkyně si draci odnesli a spálili na prach tak, jako by pohřbívali jeden druhého. Zbyl z ní pouze rudý popel. Její rod vypálili měsíc na to draci z Dalgonských hor.* „Co se mi tím snažíš naznačit?“ odvrátila pohled od knihy. „Asi nic, jen mi to přišlo zajímavé,“ přerušil na chvíli Matheo svoje povídání. „Tvoje schopnosti se často neobjevují,“ odpověděl jí. „Tvoje schopnosti také nejsou nějak časté. Kolikrát jsi tu viděl

vílu, co ovládá myšlenky a zároveň by byla zimní víla?“ Elizabeth byla lehce naštvaná. „Nemusíš se hned naštvat. Myslel jsem to tak, že je to dar, který může být i pro tebe nebezpečný, jelikož mocné bytosti jsou pro něco takového schopny zabít,“ odvrátil pohled od modré květiny před ním a zahleděl se Elizabeth zpřímá do očí.

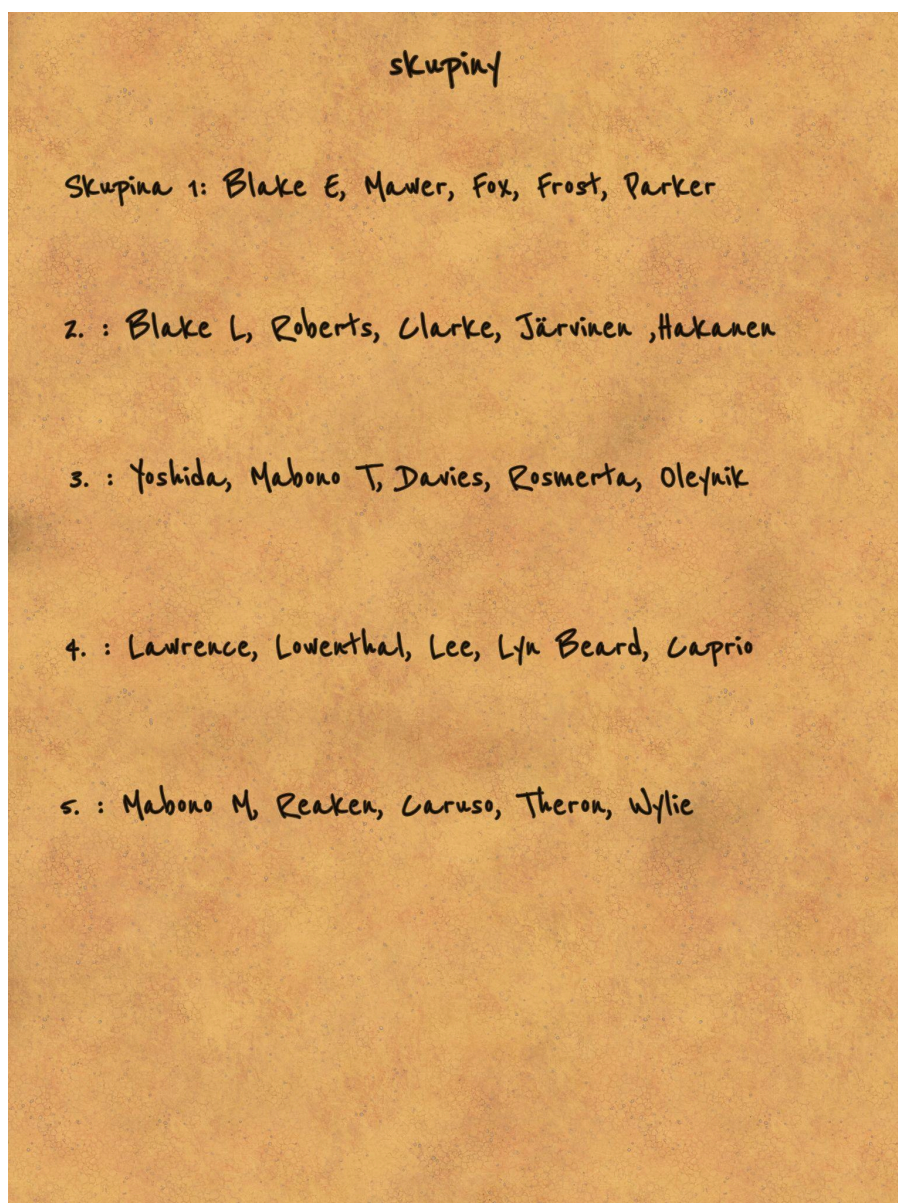

„Nejsi náhodou nějaký chytrý, Matheo Mabono?“ řekla ironicky a zvedla se ze země. „Užij si zbytek dne, Lili,“ popřál jí Matheo a pozoroval, jak od něj odchází. Poslední, co zahlédl, byl její vztyčený prostředníček namířený na něho.

Bojovnice

„Vítám tu s nadšením nové, ale i moje staré žáky. Pokud jste sem přišli plni energie, tak se vám bude hodit. Budete rozděleni do pěti skupin a na stanovištích se

střídat po půl hodině. V každé skupině je alespoň jedna dívka.“ Skupiny se mezi sebou dohodly, kde kdo začne a jak se později budou střídat na stanovištích. Pro dnešní

výcvik byly v celku jednoduchá stanoviště, lukostřelba, boj zblízka v přesile, boj na mostě, běh a nácvik vtrhnutí do obsazené zříceniny. Elizabeth byla s Orionem v jedné skupině. Kapitán Grady obcházel každé stanoviště a bedlivě pozoroval každého žáka. Orion právě odzbrojil Elizabeth na boji zblízka, pro jeho smůlu byly povoleny schopnosti, takže skončil pomocí lán připevněn k zemi a spoután tak, že mohl pouze hýbat hlavou. „Toto jsi mohla udělat hned celé armádě a nemusela bys vůbec bojovat. Jinak Orion mohl využít více svoji sílu a obratnost. To, že proti tobě bude stát holka, neznamena, že ji musíš šetřit. To platí i pro ostatní, protože vás přeprala i bez použití schopností,“ mluvil k oběma najednou kapitán. „Máte povolené schopnosti, tak je využijte!“ zařval přes celý tréninkový areál. Matheo v rozpadlé budově zamrazil všem krev v těle a bez problémů si došel pro vlajku, kterou měli ostatní hlídat. „Pokud by Reaken využil svoje schopnosti ohně, tak jsi v prdeli, seš si toho vědom?“ Matheo jen bez zajmu pokýval hlavou na souhlas. Mezitím Josie s Abraxasem pozorovali, jak se Theodor trápí na nestabilním mostě s Davidem Rosmetou. Ostatní ze skupiny se smáli, jak ani jeden neví, jak vyžrát nad někým, kdo má totožné schopnosti jako ten druhý. Kapitán Grady si o každém dělal poznámky. Na každém tréninku se vyhlašoval nejlepší, zatím silným kandidátem byla Juri Lee. „Kdo je to?“ zeptal se Abraxas Josie. „To je dcera Generála hlavní armády Jinosvěta, byla sem vybrána protože má veliké

předpoklady zastoupit svého otce až bude čas. Za to její bratr Niko je velmi nadaný v laborkách a vyniká ve výrobě jedů a protijedů.“ Po signálu na poslední prostřídání u stanovišť se potkal Matheo s Elizabeth. *Potřebuji s tebou něco vyřešit. Jsi schopna se v noci dostat do auly zapomnění?*“ zněl docela naléhavě a znepokojeně. *Jo nemusíš mě podceňovat, v 11 jsem tam.* Odpověděla mu rychle a postavila se na značku. Poslední, co měla před sebou, byl běh k Zapovězené věži a zpět. Cesta k věži a zpět je dlouhá cca 6 kilometrů. Elizabeth běžela po boku Oriona vpředu skupiny. „Proč si tě volala ředitelka k ní do toho zatuchlého, velmi nevkusného kabinetu? Všimla sis, jak je to tam celé úplně prapodivné, hlavně ti otravní modří motýli, kteří létají snad všude, kde je více žáků najednou?“ otočil se Orion tak, aby běžel čelem k Elizabeth. „Protože se jí nezdály moje schopnosti na hodině u kamenného kruhu. Měla hromadu otázek na můj rodokmen, jelikož jsem nevlastní a neznám svého otce, tak jsme se k ničemu moc nedobraly. Hlavně ji vyděsilo, že se listy, co jsem vytvořila, nerozložily, ale spálily se samovolně na popel. Prostě to vypadalo, jako kdyby jsem použila více schopností, což není možné,“ vysvětlila mu Elizabeth. „Tak to pak jo,“ odpověděl Orion za běhu. Elizabeth viděla v jeho mysli zmatek a lehkou nedůvěru. „Pohněte s sebou, už jsme skoro u věže,“ pobídla skupinu Elizabeth. Ani jeden ze skupiny si nevšiml modrého motýla poletujícího nad nimi. Motýli jsou vynálezem ředitelky pro lepší sledování a zjištění

informací po celé škole. První skupina doběhla zpět ještě šest minut před ukončením celého tréninku. „Budeme končit,“ ozvalo se od lukostřelby. Všichni se shromáždili před stanem se zbraněmi do jedné řady a čekali na příchod kapitána. „Pro dnešek to bude vše. Za dnešního nejlepšího bojovníka bych osobně označil Elizabeth Blake, dovedla zpět celou skupinu ještě před vypršením 40 minut na běh a byla schopna se ujmout vedení, i když nemusela. Vedla si sice trochu opatrněji, ale za to velmi dobře si poradila s přesilou a získala vlajku. Snad se jí bude takto dařit i nadále, silné strážce budeme potřebovat,“ pogrataloval jí. Elizabeth na sobě cítila oči všech studentů, hlavně vražedný pohled Juri.

∴

23:02

Z auly se Matheo s Elizabeth bok po boku dostali ven ze školy. „Co jsi mi to potřeboval říct?“ zajímalo Elizabeth. Matheo neodpověděl, jen si z kapsy vytáhl cigaretu a zapálil si. „Lépe se mi pak přemýšlí,“ objasnil Matheo. „Já se ale na nic neptala,“ nechápala Elizabeth. „Ale tvoje mysl říká něco jiného,“ žďuchnul ji loktem. „Víš to, že jsi kretén?“ položila mu otázku, „Ale já nejsem téma našeho rozhovoru.“ Oba dva seděli na chladném kameni přání a pozorovali odraz měsíce na světle modré hladině laguny.

„Lorenzo?!“ vtrhla Josie do pokoje Theovi aENZovi, „můžeš mi prosím vysvětlit, co se děje mezi Eli

a Matheem? Proč když někde není ona, není tam ani on, povídají si a zároveň vždy, když se na něho zeptám, tak odpoví, že je to kretén a že má zálusk na někoho jiného?“ pokračovala rozčileně. „Pomalu jo?“ zvedl se ze židle Theo a uložil si projekt do bedny. „Hmm, docela by mě zajímalo, kdo se jí líbí,“ přemýšlel nahlas Theo. „A hlavně nás zajímá, co se děje a proč se oni dva z ničeho nic baví,“ přerušil ho Enzo. „Musíme to říct i ostatním,“ navrhla Josie.

„Takže ty mi říkáš, že i přes to, jak na sebe vražedně koukají na trénincích a v učebnách, to, jak o sobě navzájem mluví, by mohla být jen zástěrka, aby se mohli v klidu scházet po večerech venku?“ usilovně přemýšlel nahlas Abraxas. „To je jedna možnost, ale také mohou jen něco řešit, s čím jim pomáhá ten druhý,“ zastával se Elizabeth a Mathea Orion. „Ty jsi hodně slepý, že?“ nechápal Enzo. „Abraxas může splynout se vzduchem a zjistit, kde jsou a co dělají, ne snad?“ otočila se Josie na zmiňovaného větrného víláka. „Snad neuvidím motýly nebo to, jak se oni dva oblizují,“ zvedl se zhnuseně z polštáře a přešel k oknu. „Vrať se živý,“ žertoval Theo, „jasný,“ a zmizel s poryvem větru.

Abraxas nemusel hledat dlouho, Elizabeth seděla hned vedle Mathea, hlavu měla opřenou o jeho rameno a mezi sebou si předávali cigaretu. Měli okolo sebe odhlučňující bariéru. Abraxas nezachytil žádné slovo ani ve zvukových

vlnách táhnoucích se vzduchem. Mohli se bavit o čem chtěli, jen on a ona věděli, že řeší její schopnosti a jak souvisí s Matheem. Oba mají stejné sny, kde se zobrazuje muž bílé pleti zahalený do černého hábitu na koncích ohořelého, na tváři má děsivý úsměv. Nemusí otevřít ústa, aby slyšeli, co říká. „Věštba byla vyřčena, svět ovládne zlo a všichni odpůrci říše zla zemřou spolu s dobrem.“ Jediná věta z celého snu. Nemusí to být ani sen, jen něco, co se jim někdo snaží ukázat.

Dítě temnoty

„Žáci, myslíte si, že dcera Pána temnoty existovala, nebo může mít dokonce temnota i následovníka v naší generaci?“ profesor se díval po žácích v aule. „Elizabeth, co si myslíš ty?“ otočil se na černovlásku, která si jemně nanášela tmavou rtěnku na rty. „Podle mého názoru dříve žít mohla, ale přece Pán temnoty byl roku 1532 zlikvidován. Tudiš nastává otázka, jak by jeho pokrevní linie mohla dále žít, když umírají stejně jako původní upíři?“ položila otázku profesorovi. „Ví naše třída, jak umírají původní?“ obrátil se profesor na zbytek třídy. Theo se zvedl z místa a začal mluvit. „Když zemře jeden z původních upírů, zemře s ním i celá jeho linie upíru co stvořil.“ „Přesně toto zapálení do nějakého tématu chci vidět u všech tady. Máme debatovat a uvažovat, jak to mohlo dřív být a mluvit o tom. Já tu jsem od toho, abyste se mě ptali na něco, co vás zajímá a nebo abych vám mohl dát odborný podklad k vaší domněnce,“ byl nadšený profesor Konrád Hort. Elizabeth přistál na stole malý zmuchlaný papírek. Nevěděla, od koho je. Papírek opatrně otevřela, aby si toho nikdo nevšiml.

PO škole bud'
u mě v pokoji
Enzo bude s
Lexi
T.H.

„Tak koho si vybereš?“ koukala jí přes rameno Juri sedící za ní. „Do toho ti nic není. Starej se o svoje psíky, aby ti náhodou neočůrali vše, co mohou,“ odpálkovala ji Elizabeth a kývla na Thea na druhé straně třídy. „Nebavte se, prosím, o ničem jiném než o tématu celotřídní hodiny,“ požádal je vlídně profesor. „Tohle si odskáčeš,“ zrudla v tváři Juri, zvedla se a zmizela za skleněnými dveřmi třídy. Elizabeth se pouze usmála a zapojila se do debaty o zvláštních schopnostech, které, bohužel pro ni, měla. O jejích schopnostech věděl pouze Matheo.

Matheo nevěděl, co se v něm odehrává. Byl zmatený, myslel si, že nezná jiné emoce než zlost, aroganci, znechucení, odpor a nudu, ale něco se změnilo, jakmile poznal znovu Elizabeth nebo jak jí on rád říkal Lili. Poznal i radost, starost, ale teď i při pohledu na jeho o rok staršího bratra žárlivost a smutek. Nechápal, na co žárlí a proč je smutný a nevrlý. Jen věděl, že to souvisí s černovlasou dívkou, která má velké zelené oči, krásné tělo, které ráda zdůrazňovala oblečením a tím se od každé odlišovala. „Matheo, odpovíš mi na otázku, nebo budeš dál snít?“ probudil ho z myšlenek profesor. „Omlouvám se, jak zněla otázka?“ omluvil se Matheo. „Jestli si myslíš, že by dítě temnoty mohlo v dnešní době žít?“ „Nemohlo,“ odpověděl přesvědčeně. „Špatně. Mohlo, kdyby Pán temnoty přežil. Neznáme míru velikosti jeho síly, jakou mohl mít, a to samé platí o jeho krevní linii. Uběhlo již dalších 500 let, pořád si to myslíte,

že by se někde mezi námi nemohlo skrývat a velmi inteligentně manipulovat s jeho nebo jejími schopnostmi, aby se prozradilo?“ přistoupil blíž k němu profesor. „Omlouvám se, ale já si stojím za svým názorem, jelikož by se jeho dítě již snažilo o nadvládu zla, nebo snad ne?“ Elizabeth viděla v jeho mysli, co si myslí, že ona je dítě temnoty a chtěl ji chránit. „Dobře, jak můžou i ostatní vidět a slyšet, je tu dost různých názorů, myslím si, že dnes už hodinu ukončím. Budeme se o tom bavit i příště, kdyby vás Pán temnot a podobné věci více zajímaly, také je vám k dispozici školní knihovna v třetím poschodí na levé straně, jak se chodíte vyučovat historii,“ propustil žáky z hodiny občanské nauky Jinosvěta profesor Hort. Elizabeth počkala na Josie před její třídou, aby společně mohly na ovládání magie. „Takže Theo, jo? Jsi si jistá, i když víš, co dělá s holkama?“ zajímala se opatrně Josie po informaci, co má v plánu Elizabeth po škole. „Nic hrozného se stát nemůže, navíc já ho zvládnou,“ mrkla na ni a podržela dubové dveře pokryté ornamenty různých vílích schopností. Poslední lavice si zabrali hoši, tudíž dívky byly nuceny sedět vepředu.

„Všichni jistě umíte ovládat svoje schopnosti, například Zach určitě bude schopen zapálit celou tuto třídu, kdyby to šlo, nebo Niko nechat celý pozemek zarůst během minuty stromy, ale umíte ovládat svoje schopnosti precizně? Třeba vytvořit jen jednu malou vločku či zapálit pouze třísku v celém ohništi? Asi ne, takže si to

dneska vyzkoušíme a budeme takto pokračovat další tři hodiny.“ Před každým žákem se na stole objevil předmět, s kterým bude pracovat, odvozený z jeho schopností. Na stole Elizabeth a Josie se objevily sluchátka a malý květináč. „Sluchátka?“ otočila se Josie na ředitelku. „Naučíš se ovládat svoji mysl, aby ses mohla později soustředit na ostatní bez toho, aby ti upadla hlava bolestí způsobenou návalem emocí a myšlenek,“ objasnila ředitelka. „Elizabeth, jako přírodní vílu tě tvoje magie spojuje se vším živým i neživým v přírodě, máš schopnost dávat život rostlinám a zvířatům, ale také ho brát. Dnes budeš zkoušet vytvořit květinu v celém jejím cyklu, od semínka až po shnilou květinu.“ Všichni ve třídě začali pracovat na svojí schopnosti. Ředitelka chodila od stolu ke stolu a snažila se pomoci každému, komu to nešlo. Byla mile překvapena, když do konce dvouhodinovky se stihli všichni předvést před katedrou s tím, jak velmi dobře na tom jsou s ovládáním jejich vrozené magie. Orion se postavil za stůl a zavřel oči, ostatní ve třídě upínali jejich oči na ohniště před ním. Malý klacek na vrcholu vzplál, nerozšiřoval se dál, pouze hořel na místě. „Moc povedené, Orione. Teď ho nech volně hořet, ale měj ten oheň stále pod kontrolou v ohništi.“ Orionovi se velmi dobře podařilo splnit očekávání ředitelky, tak jak se to povedlo i ostatním. „Jak vidím, tak jste velmi šikovná třída, příště budeme trénovat to samé jen venku, a pokud to takto půjde dál, můžeme zkusit kombinaci hodin se staršími žáky, aby

jste se mohli porovnat v dovednostech. Zatím si můžete sbalit a vyrazit na oběd.“

„Enzo, neřekl jsi nám, že je něco mezi tebou a Lexi Bellovou,“ sedla si na lavici vedle něho na levou stranu Elizabeth a na pravou zase Josie. „Ano, jak jsi mohl zapomenout na tak důležitou informaci sdělit svojí sestře?“ dělala ublíženou Elizabeth a držela se přitom bolestivě u srdce. „Já o ničem nevím,“ bránil se Lorenzo. „Opravdu?“ zadíval se na něho nevěřícně Abraxas. „Ty jsi jak ty holky, Abraxasi, to není možné,“ kroutil hlavou Enzo. „Ale no tak. Alespoň to přiznej, my stejně víme, že je to pravda,“ šťouchla do něj sestra. „No jo, tak se jdeme učit společně do knihovny,“ rozhodil rukama. „Lidské tělo?“ mrkl na něho Orion. „Až takhle jo?“ smála se Josie s Elizabeth. „Starejte se o sebe,“ odsekl uraženě Enzo. „Ale no tak, neurážej se nám tu hned. Tady ty dvě slečny nemohou za svoje schopnosti se dozvědět více informací než ten otravný motýl nad námi,“ ukázal Theo na zářivě modrého motýla za lustrem. Ředitelka pozorující celou situaci za jídelním stolem se usmála *Pubertáci* pomyslela si.

Ty snad žárlíš?

Ťuk ťuk. Theo přišel otevřít dveře. „Ale přišla jsi,“ byl potěšen Theo a pustil Elizabeth k sobě do pokoje. Elizabeth si hned našla místo na růžovo-červené posteli s mnoha polštářky. Theo bydlel v jednom pokoji s Enzem. Byl to zatím nejzajímavěji vybavený pokoj, dřevo tmavého odstínu jako podlaha, tři pracovní stoly. Jeden z několika druhů kůží postaven blíže k severnímu rohu pokoje, na levé straně od stolu hned vedle modrého gauče ležla Lorenzova želva Sifona.

Na pravé straně pokoje se nacházel další pracovní stůl, tentokrát z kovu těžného nedaleko Aeria Mundi,

zdobený vzorem připomínající spirály. U něhož byly postavené dvě dračí židle. Ještě se na pravé straně nacházela druhá postel pro Enza, laděná do zelené barvy s barevným kobercem. Uprostřed pokoje byl malý kamenný stůl s posezením uměle vytvořenými kusy mořských oblud.

Nedaleko Theovy postele byl poslední stůl na laboratorní práce a pokusy. Elizabeth se velmi líbilo tajemno, které pokoj v sobě nesl, a jakou měl energii. Theo se posadil na židli vedle postele a pozoroval ji. „Proč na mě takhle koukáš?“ otočila se hlavou k němu. „Jen obdivuji tvoje havraní vlasy v copáncích, jadeitové oči, chladně roztomilý výraz ve tváři, dolíčky, když se teď uculuješ, a tvoje nohy s černými síťovanými nadkolenkami s krajkou houpající se ve vzduchu, také obdivuji ten malinký zdobený nožík na tvé pravé noze schovaný za krajkou,“ usmál se na ni Theo. „No tak, Theodore, jsem moc chytrá na to, abych s tebou byla kvůli lichotkám,“ mrkla na něj. „Jaká to škoda, byli by jsme krásný to pár. A co teprve ty párové outfity mimo čas nošení uniformem,“ přisednul si na zdobený koberec u postele, aby měl hlavu jen pár centimetrů od té její. Jeho toužebný pohled nešel přehlédnout. „Já uniformu stejně upravuji podle sebe,“ ukázala Elizabeth na svoje oblečení. Hluboce se zadívala do modrých očí, co ji celou dobu pozorují, a začala znovu mluvit. „Jen pokud se ke mně budeš chovat jako k princezně,“ zvedla hlavu nadříceně a dělala,

že si nasazuje korunu. „To nemohu slíbit. Ty bys chtěla někoho, kdo se k tobě bude chovat jako k princezně, ale já toho jsem schopen jen na veřejnosti,“ posunul se blíže k ní. „Už vím, proč se mi zalíbil.“ Jejich tváře dělilo jen pár centimetrů. „No ták, využij šance, Elizabeth!“ Theo se posunul ještě blíž k ní, jak to jen šlo, aby si počkal, jestli ho políbí.

∴

„Dělej, tak už to vysyp. Co se tam stalo?“ žadonila Josie na pokoji dívek. „Ano, máme právo to vědět jako tvoji nejlepší kamarádi,“ podpořil Josie Abraxas. „Vy jste hrozné drbny,“ červenala se Elizabeth na posteli. „No ták, nenapínej nás,“ škemrala Josie. „No dobře,“ povolila Elizabeth. „Jo, já to věděl, že se něco muselo stát,“ jásal Abraxas jako desetiletá holčička. „No, tak nějak jsme se políbili,“ zčervenala úplně jak rajče Elizabeth. „Takže jste spolu?“ skákala do výšky Josie. „Asi ano,“ odpověděla. „No, to se bude řešit děvenko. Už takto si dívky stěžují, že si připadají tvou krásou zastíněné,“ sednul si na protější postel Abraxas a hladil rezavého kocoura Fredyho. „To není pravda,“ snažila se nedat najevo Elizabeth, že ji to těší. „Josie, děje se něco?“ zajímal se Abraxas. „Asi by to měli vědět i ostatní,“ podívala se na Elizabeth. „Měla bych se ale o tom asi pobavit s Theem,“ uvažovala nahlas Elizabeth. „Matheo z toho nebude nadšený, si myslím,“ prohlásil svůj názor Orion, když právě vešel do pokoje. „Co tu děláš?!“ vyjekla Josie. „A kolik jsi toho pro matku všech bytostí slyšel?“ koukala

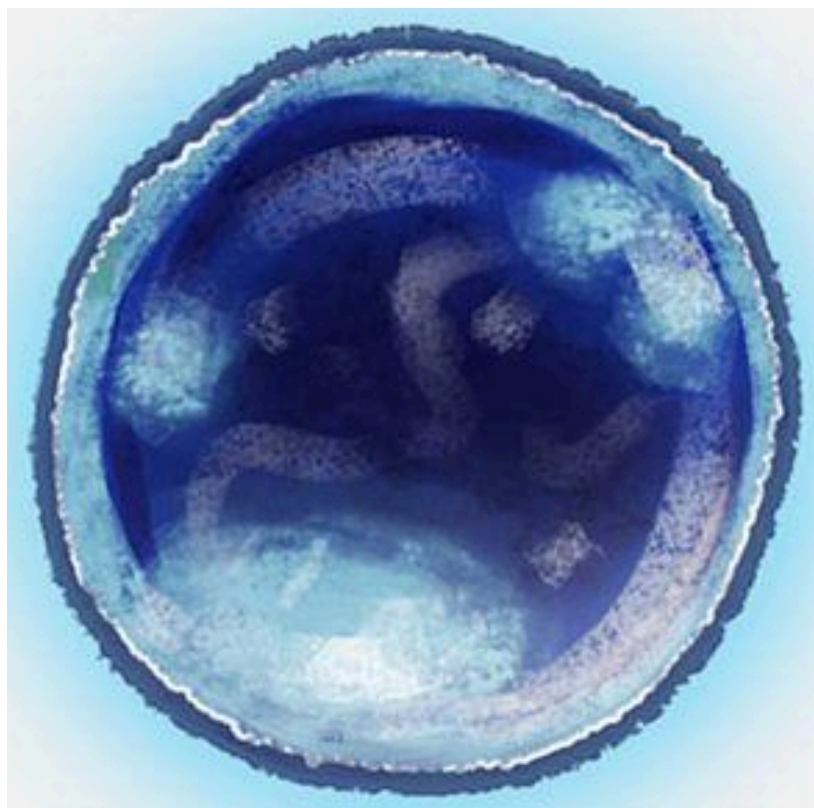
na něj nevěřicně Elizabeth. „Dost na to, abych ti ohlásil, že z toho bude celoškolské drama, a dám ti radu, jdi teď do astronomické věže,“ otočil se a ukázal na dveře. „O co jde?“ zvedala se z postele Elizabeth. Koukala se mu do mysli. Matheo běžel po schodech astronomické věže až na vyhlídkový ochoz. Elizabeth se trhnutím otočila k oknu, aby viděla na věž. Venku silně pršelo a už se i stmívalo. Na nic nečekala a vyběhla ze dveří co nejrychleji mohla. Schody z jejich patra ubytování skoro skákala dolů. Venku ji vůbec nezajímá, jestli ji někdo uvidí, přesně věděla, co se bude snažit Matheo udělat. Splynula se vzduchem a během pár vteřin byla na vrcholku astronomické věže. „Matheo, takhle to být nemusí,“ objevila se za ním. „Myslíš, že je to tak jednoduché být zase zastíněný svým bratrem, jsem si vědom, že ho máš ráda, ale on není dobrý člověk,“ chtěl pokračovat, ale Elizabeth ho přerušila. „A ty snad jsi?“ zeptala se ho. „Ne, nejsem, ale nikdy bych si z tak úžasné holky nedělal doplněk, bohužel to ty nevidíš.“ Elizabeth teď nechápala, co jí říká. „Spojit svoji ledovou magii s krvavou a být s Pánem temnot, ale taky není cesta, jak se vypořádat s žárlivostí na bratra, Matheo. Nemusíš být na straně zla,“ naléhala Elizabeth. „Myslel jsem si, že láska je slabost, slabost, co mi dokáže zkazit celý život. Samozřejmě jsem se nikdy nechtěl zamilovat a spokojeně umřít v chaosu, než jsem tě zase viděl před dvěma týdny na tom nástupu. Navíc nechci jen tebe, ale hlavně respekt a moc, co mi může Pán temnoty zařídit,“ Matheo

skoro brečel. Elizabeth k němu přistoupila a pevně ho objala. „Moc se omlouvám, Corio.“ Matheo se chvíli bránil, ale povolil a nakonec ji obejmul zpět. „Máš mého bratra, pokud budeš šťastná, já ti odpustím, že sis vybrala špatného. Ale temné síly jednou svět ovládnou,“ pošeptal jí. „Jen pokud ty nezapomeneš, že Pán temnot není dobrá cesta, i když jeho moc by byla úžasná,“ pustila Mathea Elizabeth a usmála se. „Stejně si nás najde a krvavá magie bude naše, Lili, to si pamatuj.“ Matheo teď nezněl jako Matheo, jeho hlas byl hrubý a temný. „Corio? Jsi v pořádku?“ byl slyšet strach z jejího hlasu. „Jo, asi jo,“ odpověděl jí už normálně, „myslím, že se Pán temnot probudil,“ dokončil myšlenku.

Mezitím v pokoji vyšilovala Josie. „Co se to tu sakra děje?“ chodila sem a tam. „Netuším, asi si nemůže vybrat, jakého Mabona by chtěla do postele prvního,“ žertoval Orion. „To není vtipné,“ nevěřícně kroutil hlavou Abraxas. „O něco tu jde a nám uniká, co to je,“ přemýšlela nahlas Josie. „Proč se jich jednoduše nezeptat?“ měl zase blbý nápad Orion. „Ne,“ odpověděla stroze Josie. „Proč?“ uculoval se Orion nad jeho stupiditou. „Proč asi blbečku? Protože by nám to asi jinak už dávno řekli,“ začínal z Oriona chytat nervy Abraxas. Přesunul se k oknu, z kterého viděl přímo na astronomickou věž. Josie s Orionem se mezitím dál dohadovali, co by mohla mít Elizabeth za tajemství a jak tam figuruje Matheo. „Hej, nerad vás ruším, ale co za magie se musí spojit, aby se

okolo dvou lidí vytvořil černý kouř měnící svou podobu na led, trny a krev?“ nevěřil svým očím Abraxas. Josie obešla zelené křeslo v pokoji, aby se dostala vedle něho. Všichni tři v pokoji nevěřicně koukali z okna na jev před nimi. „Myslím si, že zítra svoláme radu i s Elizabeth a Matheem a ponoříme se do knih, hoši,“ obrátila se na dva zmatené hochy v jejím pokoji. „A jak to vysvětlímeENZovi a Theovi, kteří netuší, o co jde?“ přemítal Abraxas. „Užijeme si krásnou sobotu v knihovně a jim řekneme pravdu,“ prohlásil konečně něco inteligentního Orion a posadil se do zelenkavého křesla. „A co Eli a Mat?“ lehla si frustrovaně Josie do postele. „Holka, jaktože ti to najednou nemyslí?“ sednul si vedle ní Abraxas a vzal si do náruče Fredyho. Josie se nechápavě podívala na usměvavého Abraxase. „Co?“ „Přece jim řekneme, že je to na občanku,“ předběhl ho s odpovědí Orion. Černý kocour jménem Ares na něho zasyčel a sekl ho do nohy. Josie s Abraxasem vyprskly smíchy. „Co jsem provedl?“ nechápal Orion. „Ten kocour čte myšlenky, takže jsi musel špatně myslet o jeho majiteli, ňoumo.“ Orion se zamračil. Dveře pokoje se otevřely a v nich stála promočená Elizabeth a Matheo vedle ní. Vyčerpaně se svalila beze slova na postel. Matheo se usadil poblíž Oriona na gauč a pozoroval ostatní. „Budeme potřebovat poradu,“ nadechla se pro pár slov. „Co se stalo?“ otočila se na ni Josie s tázavým výrazem ve tváři. „Asi jsem vám zapomněla něco říct a skládačka se dostavila dříve, než

měla,“ najednou to všem v místnosti došlo. Profesor Hort ví celou dobu, kdo je dítě temnoty, a snažil se to ukázat.

„Pane? Plán vychází do posledního detailu, přesně podle věštby,“ promluvil posel Pána temnoty. „Jistě, postupujte dále v plánu, Konráde,“ pošeptala postava v černém ohořelém hábitu.

KAPITOLA ŠESTÁ

Tvář anděla

Všechny pohledy v knihovně směřovaly na Elizabeth, která nervózně přešlapovala na místě. Matheo s Orionem tu ještě ani nebyli.

Skupina seděla v pravém horním rohu knihovny a netrpělivě čekala na vyjádření Elizabeth a zatím nepřítomného Mathea. „V knihovně se neběhá,“ zaslechli starší hlas knihovnice. Za necelou minutu se k nim připojili Matheo v závěsu s Orionem. „Můžete mi teda říct, proč jsme se tu museli scházet v tak šílenou hodinu, neboli v 7 ráno?“ rozčiloval se v pyžamu Orion. „Ale sluší ti to,“ zazdil jeho otázku Enzo. „Prosím, uklidněte se a nejlépe se i posadte. Nechci, aby jste omdleli ve stoje.“ Každý si někam sedl a Elizabeth mohla začít mluvit. *Uklidni se, jsem tu s tebou.* Ozval se jí Matheo v hlavě. „Včera jste u toho určitě nebyli všichni, takže jsem si řekla, že vám vše řeknu až teď,“ odmlčela se Eli. „Asi bych mohla začít zlehka. Za prvé jsem nevlastní, s Enzem nemáme stejného otce,“ podívala se na Lorenza, který nebyl moc nadšený, když to znovu slyšel. „Také se mi cca od devíti let občas v hlavě ozývá hrubý slabý hlas radící zvláštní věci. A asi nejdůležitější je to, že až včera mi došlo, že je to s největší pravděpodobností Pán temnot,“ Elizabeth koukala na špičky zelených Adidas campus. Cítila všechny myšlenky ostatních v místnosti stejně jako Josie. „Prosím, uklidněte se, vaše myšlenky jsou nepříjemné i bez této situace. Prosím, nechte si ty odporné představy,“ chránila sebe i Elizabeth Josie. Theo

se zvedl z dřevěné židle s fialovým vypoistrováním a přešel přímo k Elizabeth. Její vyděšený obličej zachytil jen on. Chytil ji za ramena a přitáhl si ji k sobě. Jeho sevření v objetí bylo silné a proudila z něho láska a důvěra. Když se Theo urácel ji pustit, uviděla ustarané obličej své kamarádky. „Jsme v tom spolu, Eli,“ popošla k ní Josie. „Co na mě tak koukáš,“ promluvil Orion v červeném pyžamu s malinkými plamínky. Všichni z party vybuchli smíchy. „Nic, jen ty tam tak stojíš, v hlavě máš chaos a z ničeho nic se ti v hlavě vyrobí myšlenka *Co by se stalo, kdybych teď vše tady zapálil a utekl*“ smála se Josie. „Jen malý dotaz, došlo vám to, že tu mluvíme o Pánu temnot a tom, že se mojí sestře ozývá v hlavě nějaký starý dědek, co je schopen se správnou vůlí lusknutím prstu zničit celý Jinosvět?“ Najednou všem došlo, co to znamená. „Počkat, kde je Matheo?!“ zděšeně pustila Thea Elizabeth a odešla z části knihovny, kde byli. Hned věděla, kde ho bude hledat. Tajemná zahrada. Ani nečekala na to, až bude mimo knihovnu, prostě splynula se vzduchem a zmizela otevřeným oknem ven. Elizabeth nechápala, proč vždy Matheo jen tak zmizí, když se něco děje. Matheo byl vždy schovaný u létajícího kusu země přímo v rohu zahrady.

„Proč vždycky, když on zmizí, ona jde za ním a jsou někde klidně dvě hodiny sami a nikdo o nich neví,“ rozčiloval se zbytečně Theodor. „Ty žárlíš, i když ona chodí s tebou a ne s tvým bratrem,“ smál se Orion. „Přemýšleli jste nad tím, že se to s tím Pánem temnot děje oběma a jen to spolu řeší. To nám chtěla ještě Elizabeth říct, jen my jsme to zakecali,“ promluvil Abraxas zpoza knihy o speciálních silách. Abraxas pročítal knihu, kterou mu věnovala ředitelka na konci minulého roku

o vzácných druzích magie víl a poddruzích. Utkvělo mu v hlavě, že Pán temnoty, než objevil úplně novou magii, byl myšlenková víla, pak se ho zmocnila krvavá magie a pomocí devoratorestů sbíral bytostem a vílám jejich magii a energii, kterou nasával do sebe, dokud jí nebylo příliš a poté ho roztrhala na kousky, právě v roce 1532. „Napadlo vás, že Pán temnoty mluví s Elizabeth a Mathem jen proto, že se hodlá znovu ujmout vlády nad Jinosvěttem? Bohužel přišel na to, že sílu nezíská z množství vílí magie a magie bytostí, co vstřebá, ale na množství síly a vzácnosti magie dané víly nebo bytosti, co se rozhodne zmasakrovat nebo z nich udělat svého poskoka na pokraji zbývající maggie v jejich živelném nitru uvnitř nich?“ měl dobrý postřeh a úsudek Abraxas. Najednou všem začaly šrotovat mozky. Všem začala docházet vážnost této situace, ve které se Elizabeth a Matheo nacházejí. „Měli by jsme to říct ředitelce,“ zvedl se Theo a chtěl odejít. „To nebude potřeba,“ ukázala prstem Josie na zářivě modrého motýla za lampou u stolu. Ředitelka Campbell již vše věděla a byla na cestě ke knihovně. Její motýli byli i v tajemné zahradě, poschovávání v pokojích, přeměnění na květy rostlin. Ředitelka věděla o všem a o každém, kde se kdo pohybuje, s kým se vidá a kde se co šustne a dělá. Nikdo před ní s její magii neměl šanci něco zatajit, dokud nebyl schopen ovládal dokonale svoje schopnosti nad její úroveň. Madam Campbell byla hodná a snažila se své žáky učit tak, aby byli lepší než ona, ale málokdy se za její

vlády ve škole podařilo projít její výcvik s dokonalou proměnou a maximální silou magie. V letošních ročnících měla vyhlédnuto několik žáků, kteří by se o dokonalou proměnu mohli pokusit. Ted měla ale obavy, že se k nim Pán temnoty dostane první.

Dubové dveře do knihovny se rozrazily a dovnitř vlétli motýli v závěsu s ředitelkou školy pro víly. „Všichni bedlivě poslouvejte,“ okřikla debatující partu. Všechny oči u stolu se dívaly přímo na ředitelku. „Pokud zjistím, že jediný z vás propustil jakoukoli z informací, co vám teď řeknu, do světa, skončíte za bariérou a bude to jen nešťastná náhoda. Nebojte, rodiče budou informováni o vaší smrti citlivě,“ mluvila vážně ředitelka Campbell. Nikdo nevypadl vyděšeně, ale neodvážil se ani protestovat. „Elizabeth je velmi speciální, pokud vám to ještě nedošlo v těch vašich heriozních mozečcích,“ nikdo se radši k narážce o herionzích neodvážil nic říct. „V Elizabeth dřímá starověká magie, je to dítě temnoty a zkázy. Její otec je Pán temnot, takže si můžete domyslet, že Elizabeth není tak úplně 15 let, ale o pár století více,“ všem v místnosti se začala skládat větší skládačka, než jen propojení Elizabeth s Pánem temnot, je to mnohem horší a bude to pokračovat.

Ředitelka se na chvíli odmlčela, aby mohli ostatní přemýšlet. „Takže všechno závisí na mojí přítelkyni a jak se rozhodne?“ ptal se Theodor koukající z okna na

bariéru dělící školu od opravdového světa. „Správný postřeh, Theodore,“ odpověděla mu ředitelka v rudém kožešinovém kabátu s fialovým krajkovým tričkem, černou maxisukní a na podpatcích. „Dáme si lekci dějepisu, abych nemluvila pouze já. Předtím, než objevil Pán temnot krvavou magii, s kolika lidmi se přátelil?“ ředitelka se snažila partu navést na stopu k rozluštění skládačky. „Šest,“ odpověděl Abraxas s Josie ve stejnou chvíli. „Správně a vás je také šest plus Elizabeth, co to znamená?“ tázala se. „To, že Pán temnoty se snaží z Elizabeth udělat sebe a z nás by byli jeho nejbližší, něco jako poslové?“ odpověděl tentokrát Theodor, který se prozatím ani jednou nepohl z místa u okna. Nikdo mu neodpověděl. „Ale jak tam figuruje Matheo, on je také speciální?“ zajímal se Orion. „Pán temnoty je nevyzpytatelný, nevíme, jestli má pořád stoupence, ani kdo pro něj teď pracuje či jakou sílu má, jediné, co s jistotou můžeme říct, je, že se vrátil a má v plánu krvavou pomstu.“

Černý dům maskovaný na hřbitově nebyl tak opuštěný, jak může klamat kouzlo iluze a zmatenosti. Dům byl plný příslušníků, obdivovatelů i stoupenců Pána temnot a ti čekají jen na další rozkazy a informace ze školy. Někdo měl ve škole dokonce i vlastní děti. Možná ne na dlouho?

ODBOR ZÁHAD A VRAŽD

Mělo to být ráno jako každé jiné na škole pro víly, bohužel v neděli u snídani bylo oznámeno zmizení dvou víl. Zemní vílák Iman a vzdušná víla Isy zmizeli při individuálním tréninku. Zpráva se šířila jako oheň po ztrátě kontroly. Žák čtvrtého a žačka pátého ročníku zmizeli v bezpečí školy a ani ředitelčini motýli nic nezaznamenali. V celé škole vypukla panika a strach. Žáci z pokojů 13, 47 a 33 měli ještě větší obavy než ostatní. Školní spolky svolávaly schůze a učitelé uklidňovali ostatní žáky a jejich rodiče. Rodiče ihned po obdržení zprávy o pohřešovaných dvou dětech zahltili všechny sítě vílaimy. Panika začala upadat až po obědě, když do jídla na rozkaz profesorky Saslinové přidal sličný lid semínka klidu.

„Všichni, kdo něco vědí nebo se chtějí zapojit do hledání, ať se dostaví do kabinetu ředitelky v třetím patře. Lhaní vám nepomůže a v jídle, co jste doted' jedli, bylo sérum z okvětních lístků slušnipryce. Doufám, že jste všichni natolik zodpovědní, abyste nedělali žádné blbosti a ukvapená rozhodnutí. Děkuji za pozornost, hlavní vyšetřovatelka Anastasia Suly," ukončila oznámení hlášené přes ředitelčiny motýly. Celá sedmičlenná parta

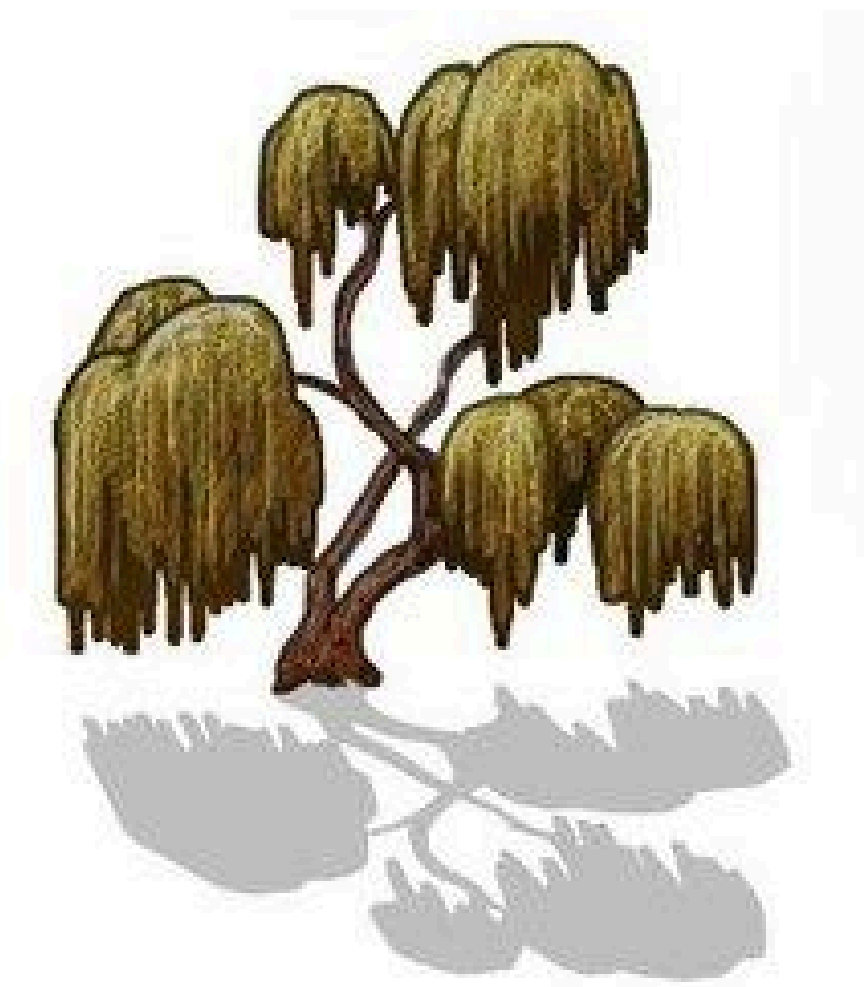
se zvedla a jako na pokyn se vydala za ředitelkou. Chtěli se dostat k vyšetřování, aby měli co nejvíc informací.

U ředitelny už stála menší řada, jak víl, které znaly jednu ze ztracených, tak i těch, kteří tam jdou s podobným úmyslem jako Eli a spol. Nečekaně tu je i Juri a Niko. „Ale ale kohopak tu máme? Děvkař, mazlíček učitelů, ta divná, nejlepší z nejlepších, labilní, zima, žalud,“ ukazovala postupně Juri na členy skupiny. „Alespoň jsem žádanější než ty a tvůj brat dohromady,“ vysmíval se jí Theodor, když ho nazvala děvkařem. Ještě chvíli se Theo hádal s Juri, než měli jít na řadu k vyšetřovateli. Testem pravdomluvnosti prošli bez problémů všichni uchazeči o pomoc u vyšetřování a hledání zmizelých víl. Dost víl se vyřadilo u důvodu, proč chtějí být v této vyšetřovací skupině a jak by mohly být prospěšné pro hledání. Nakonec je vyšetřovatelský tým složený z celé skupiny Elizabeth, Juri, Viniciuse a Ikiho. Vybraní žáci měli za úkol pouze sledovat situaci mezi ostatními vílami na škole. Pokud by se dozvěděli cokoliv důležitého spojeného se zmizením dvou víl, měli by to hned hlásit.

„Každý pátek v šest hodin večer budete dávat hlášení s méně důležitými informacemi, např. jejich kocour utekl, našel se někdo, kdo byl v danou hodinu venku a tak dále. Hlavní prioritou se teď stává najít je nejlépe v pořádku,“ vysvětlila poslední detaily hlavní vyšetřovatelka. Členové vyšetřovatelského týmu dostali deníčky, do kterých když někdo něco napíše, vidí to i ostatní. Deníčky měli připevněné k uniformám napevno, dokud neskončí hledání ztracených víl nebo se něco nezmění. Stačilo jen pomyslet na to, že chcete psát a deník se vám zvětšil na velikost A5 a byl připravený levitovat ve vánku větru. Anastasia propustila všech deset členů týmu zpět do prostorů školy. Elizabeth šla neslyšně vedle Josie a Abraxase do venkovního prostoru školy, měli namířeno k jezírku nedaleko kamenného kruhu. Josie s Abraxasem diskutovali pořád o těch dvou zmizelých vílách, jen Elizabeth se do jejich konverzace moc angažovat nechtěla, měla v hlavě vlastní nepořádek

a náznak plánu, jak přijít na to, co se s těmi vílami vlastně stalo. Znepokojivé bylo, že Iman a Isy zmizeli na pozemku školy, za bariéru mohou jen pověřené víly a bariéra je i tak nemusí pustit. Bariéra okolo školy nebyla vytvořena někým ze zakladatelů sedmi říší ani zakladatelkami sedmi hlavních škol každé říše. Bariéra se tu původně vytvořila sama, aby chránila palouk, na kterém se škola teď nachází před čarodějnicemi z třetí říše, které na palouk seslaly mrtvý mor.

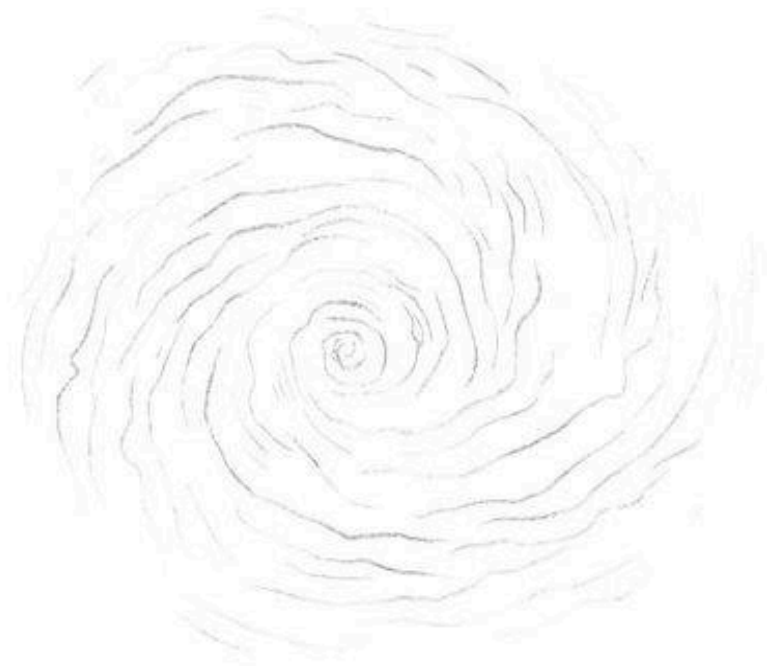

Vrby byly jediné, co po napadení morem na pozemku školy zůstalo.

HLAS

Elizabeth se probudila ze své vnitřní bubliny plné myšlenek, až když ji vílák z třetího ročníku zachránil před pádem do Jezírka prozření. Letmo se na něho podívala a nechala si od něho pomoci. „Děkuji,“ odpověděla stroze Elizabeth a sedla si na trávník na břehu. „Není za co, krásná panno,“ sedl si vedle ní její zachránce, „jsem Grey, vodní vílák,“ chtěl s ní navázat oční kontakt a dál komunikovat, jenže se znenadání objevil Theodor a zahrál snad nejvíce žárlivou scénu, co kdy kdo v Jinosvětě viděl. Elizabeth by to neřešila, jenže ji štvalo, že se pomalu nemůže ani bavit s nikým jiným než s vílami z jejich party, jen kvůli jejímu žárlivému příteli, na to stačil jeho bratr. „A dost!“ použila schopnost zvanou Hlas, kterou se naučila od své prababičky, než zemřela ve svých 236 letech. Grey s Theodorem úplně ztuhli a i ostatní přihlížející byli omráčeni silou pulzující vlny, která se šířila vzduchem, jež je odhodila na zem. Všechny oči opět padly na Elizabeth. Nemusela se ani postavit, aby z ní šel strach, a to si patřičně užívala. Bohužel pro všechny ve škole byl Hlas jako posvátný a ten, kdo ho uměl používat, mohl podle ředitelky ovládat zapomenutou magii z dávných let. Nebo to alespoň tvrdila ve svých hodinách magie.

Motýli ředitelky Campbell se okolo jezírka jen hemžili a rybky prozření se nepřírozeně točily uprostřed jezírka.

Všichni museli tušit, co se stane. Během chvilky byl u jezírka celý profesorský sbor i s několika dalšími čumily. „Elizabeth Lili Blake do ředitelny a vy všichni jděte každý s jedním z profesorů.“

Ředitelka Campbell: Elizabeth, určitě jako pilná studenta víš, že víly v tomto století Hlas již dávno neovládají a mají ho pouze sirény. Jak to, že je možné po tisíciletí objevit někoho, kdo hlas ovládá a zrovna to musí být víla opředená tajemstvím a temnotou?!

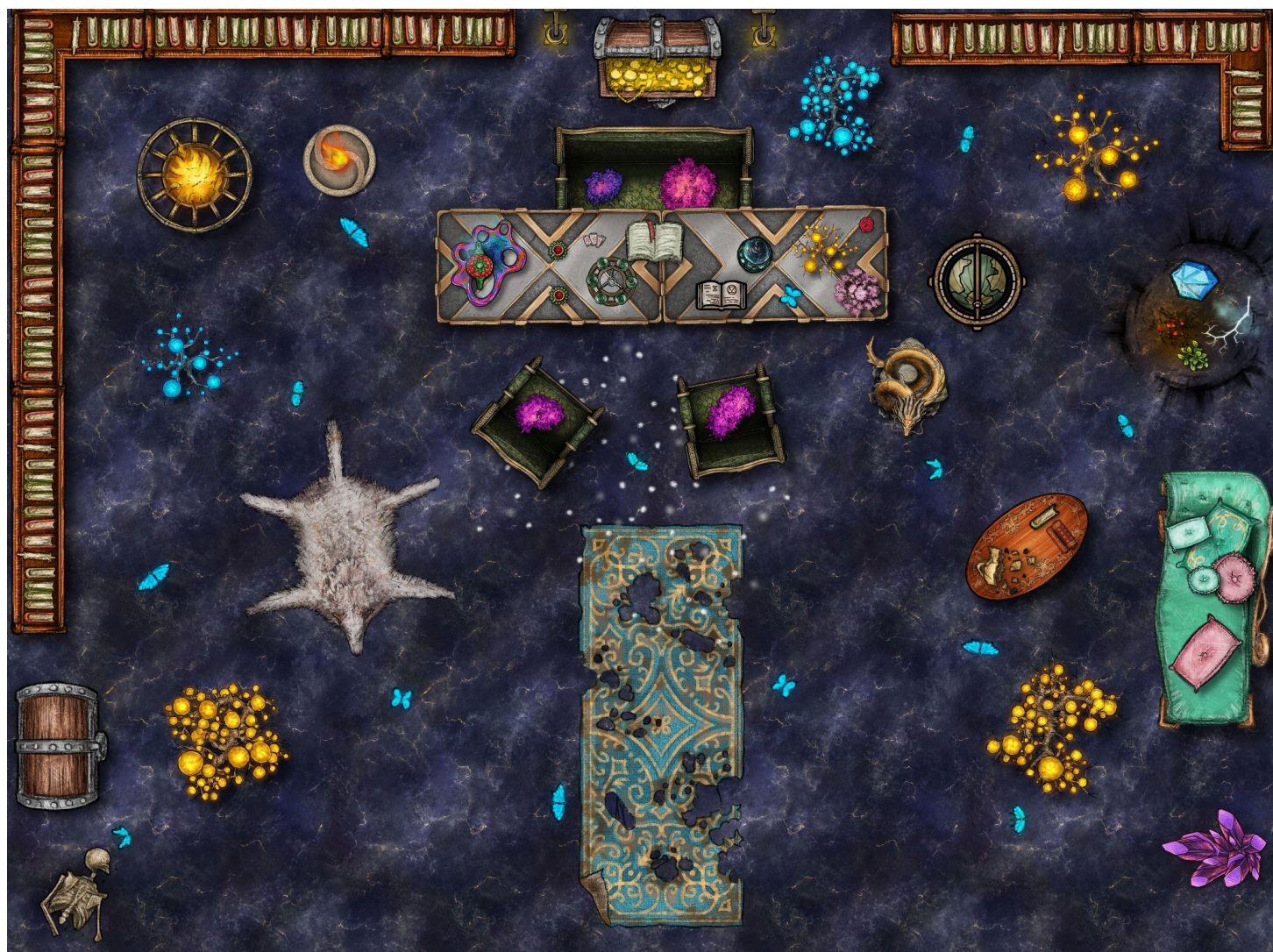
Elizabeth: Pravděpodobně vás vyvedu z omylu. Hlas ovládala i moje prababička, která zemřela před 7 lety. Ta mě naučila, jak Hlas v sobě najít a použít ho v praxi. Na smrtelné posteli mi ho byla schopna předvést v plné síle, paní ředitelko Campbell.

Ředitelka: Ty si vůbec neuvědomuješ, jak nebezpečnou magii v sobě nosíš. Neumíš ji používat a sžít se s ní tak, abys ji ovládala ty a ne ona tebe. Pohltí tě a staneš se nekontrolovatelnou.

Elizabeth: Vy nemáte ani šanci vidět přes svůj strach.

Ředitelka: Měly by ti být nasazeny náramky pro regulaci tvojí magie.

Elizabeth: (použit Hlas) Nic mi nikdo nasazovat nebude! Konec debaty.

Profesorky a profesoři školy pro dospívající víly v páté říši Jinosvěta poslouchali nahrávku nahranou motýlem paní ředitelky Campbell, která byla z rozhovoru s Elizabeth celá nesympatická a vypadala, že není ve své kůži. Použití Hlasu ji velmi vyčerpalo, a proto seděla ve vypolstrovaném zeleném křesle, ve kterém se úplně

ztrácela. „Nemůžeme ji vyhodit kvůli tomu, že má v sobě vzácnou magii, kterou možná dokáže sama ovládat na dobré úrovni vzhledem k jejímu věku,“ zastával se Elizabeth kapitán Grady. „Navíc nejsme schopni předvídat, co se stane, kdyby byla mimo třetí říši. Škola je jedno z mála míst, kam se velmi špatně dostává temné síle,“ přidal se ke kapitánovi i profesor Horwath. „Je to jedna z nejlepších žaček v celé škole, byla by to pro nás velká ztráta,“ přidala se i profesorka vílích run Echidna. „Ale nesmíte zapomínat, čeho je schopna. Podívejte se na Andy,“ ukázal profesor obrany na ředitelku. „Je nekontrolovatelná. Vyřídila jednoho z nás v prváku během pár vteřin!“ postavil se profesor Aston Biás. „Budeme hlasovat,“ rozhodla paní ředitelka. „Kdo je pro vyloučení ze školy bez žádných jiných opatření a zbytečného halo?“ V ředitelně se zvedlo sedm rukou. „A kdo je pro ponechání žákyně Elizabeth Lili Blake, bez žádných opatření, nadále ve škole?“ Nad hlavu byla vztyčeno 9 rukou a jedno kopyto Kentaura Hielia. „Je rozhodnuto. Slečna Blake zůstává u nás na škole a nebude nijak stíhána ani sledována,“ ukončila těmito slovy schůzi školní rady ředitelka Campbell.

DALŠÍ?

Elizabeth probudilo lehké třepání za ramena. „Eli, přijdeme pozdě na snídani,“ budila ji její spolubydlící Josie. Elizabeth se vyhrabala z pod peřiny a lusknutím prstu se převlékla do volných tmavě modrých jeansů s vyšisovanými částmi na zadních kapsách a nohavicích. Vršek těla halilo krajkové černé tričko s dlouhým rukávem. Nezapomněla na školní kravatu, ta je povinná úplně pro všechny během vyučování stejně jako bílá košile. Vlasy se jí stáhly do drdolu až na dva pramínky spletené do copánků na místě, kde se většinou nachází ofina. „Tohle mě budeš muset naučit,“ koukala ohromeně Josie. Mezitím, co si Elizabeth čistila zuby, vytvořil se jí na obličeji jednoduchý nevýrazný make-up s hnědo-růžovou rtěnkou. V jídelně byli snad už všichni, když tam přišla Josie s Elizabeth. „Neviděla jste jedna z vás Oriona? Od té schůze s tou ženskou z odboru jsme ho nikdo neviděl a nebyl ani přes noc na koleji,“ ptal se děvčat Matheo. Obě na ráz zavrtěly hlavou na nesouhlas a usedly k míchaným vajíčkům s květinovým toustem. Před vitrážová okna v čele jídelny se na stupínek postavila ředitelka a začala mluvit: „Dobré ráno, studenti, jsem nucena vám oznámit nemilou zprávu. Včera zmizel další náš student Orion Parker.“ V jídelně se rozlehlo

hlasité mumláni. Svalnatá mužská postava se zvedla od učitelského stolu s misí utiшит rozrušené žáky. „Nechte paní ředitelku mluvit!“ zařval kapitán Grady a posadil se zpět do křesla u dubového jídelního stolu. Jídelna se zase utišila a ředitelka mohla dál mluvit. „Ode dneška bude několik vojáků páté říše hlídat okolí školy a školu jako takovou. S velitelem armády jsme vyjednali výcvik pro další strážce. Ti nejlepší budou hlídat s armádou. Je to pro vás příležitost se ukázat a to platí i pro ty, kteří se nestanou strážci, pořád jste důležití,“ ukončila proslov ředitelka Campbell. Výukové hodiny se neodvolávají a jen tu budou otravovat další hlídky, už takhle je těžké dělat něco nekalého, když tu jsou ti blbí motýli, kteří ani nevědí, co se děje s těmi zmizelými. Honilo se mnoha žákům v hlavě. Elizabeth, Matheo, Theo, Abrax, Josie a Enzo šli každý ponořeni ve svých vlastních myšlenkách zpět na kolej pro věci na první hodinu. Myšlenky všech se pořád vracely k Orionovi. Matheo už nebude poslouchat každý večer jeho oplzlé vtipy před spaním a to, jak se ze srandy snaží urazit Abraxase kvůli tomu, že má slabost pro Josie. Elizabeth nebude mít partáka na trénincích strážců.ENZovi už teď chybělo jeho otravné kouřové kouzlo se zapáchajícími vlasy od kouře a Theodor si musel sehnat zapalovač místo prstů svého ohnivého kamaráda na zapálení cigarety. Každému teď chyběl Orion jiným způsobem, ale pořád jim chyběl. Lidé v jejich věku si příliš neuvědomují, jak moc jim na určité věci nebo vřele záleží, dokud to neztratí.

Elizabeth šla s Theodorem za ruku až na trénink na nástupní plac před stany. Matheo již klábosil s Enzem o nějaké odreagovací párty v neděli v kopcích na kraji pozemku školy. V sobotu je turnaj dvou družstev o vlajku. Dnes po tréninku se dozvíte, kdo budou kapitáni družstva. Dnešní trénink se odehrává skoro celý den, již od 9:00 až do 15:00.

„Dnes se budete učit, jak stavět zátarasy, budete běhat ve výstroji a znovu získávat vlajku, bojovat proti sobě, jen s malou změnou. Budete tým proti týmu. Elizabethin tým je v oslabení, takže to musí zvládnout ve čtyřech. Skupiny nebo týmy, či jak tomu nadáváme, budou celý tento ročník stejné. Můžete si jít pro věci,“ rozpustil nástup kapitán Grady. Skupiny se mezi sebou dohodly, kde kdo začne. „Dostaneš na prdel,“ smál se Elizabeth Theodor. „Aby ses pak nedivil bratře,“ žďuchnul do něho Matheo. „Mohu srazit korunku a ego vám oběma,“ křikla na oba ještě Elizabeth. Jediná čtyřčlenná skupina začínala stavěním zátaras. Dřevo si měli sehnat jakýmkoli způsobem s jednou podmínkou, že skupina, která bude mít dřevo sehnané nejrychleji, má větší šanci na první výběr členů na sobotní boje o vlajku. Elizabeth párkrát mávla rukou ve vzduchu a před její skupinou byla menší hromada dřeva na vytváření zátaras. „Velmi povedené,“ chválil Lea Foxe kapitán Grady, který obrousil do špičky

kusy dřeva na zátarasy. V boji o vlajku se právě utkaly skupiny. V jedné byl Matheo, v druhé Theo. Elizabeth a její skupina měla jejich práci se zátarasami hotovou, tak pozorovali taktiku obou skupin u boje o vlajku. „Hej, pojdte sem,“ svolala si Elizabeth všechny členy družstva, „uděláme to takhle...“

14:53

„Konec!“ ozval se ohlušující hlas kapitána na ukončení unavujícího tréninku. Všech dvacet čtyři dětí se shromáždilo na place. Jejich obličeje spíše připomínají zralá rajčata. „Jak bylo řečeno na začátku tréninku, nejlepší dvě skupiny budou kapitánské a jejich členové si vyberou dalších patnáct žáků z naší školy a budete bojovat o vlajku v aréně. Kdo získá vlajku, má plusové body u konečných zkoušek na konci roku. No, dobrý, už to moc okecávám, jedno z nejlepších družstev je složeno z Kima, Iana, Davida, Theodora a Katie.“ Theodor se skupinou, ve které se nachází, se začal radovat. „Moc se neradujte, výrazně lepší tým vede tvoje holka, Theodore,“ odpověděl mu kapitán Grady s šibalským úsměvem na tváři. Milisekundu nikomu nedocházelo, kdo vyhrál, ale pak jim cvaklo. Elizabeth a Leo, Mark, James si už plácali a radovali se, že i v oslabení byli schopni všechny dnes porazit.

KAPITOLA DESÁTÁ

TAKTIKA

Přes týden si týmy vytvářely představu, čí jména budou napsána na listině pod jménem jejich velitelů.

BOJ O VLAJKU

Blake El. Mabono Th.

Maver. J	Rosmeta. D
Fox. L	Olyenik. K
Frost. M	Davis. I
O'Ryan. T	Yoshida. K
Walsh. Q	Garcia. L
Walsh. T	McLaggen. C
Mabono. M	Black. N
Lee. J	Bushnell. L
Jones. S	Kelly. O
Rodriguez. V	Clahey. I
Landry. E	Hale. E
Rosier. E	Blake. L
Reaken. T	Cameron. R
Wilie. C	Williams. G
Hakamen. R	Black. S
Alder. T	Lesso. L
Peréz. M	Barker. D
Jakysh. L	Lopéz. P
Romodo. A	Diáz. M

List se jmény vybraných žáků do družstev na boj byl vyvěšen po celé škole i na výcvikovém placu. Na místech, kde listiny visely nebo se vznášely ve vzduchu, se hromadili žáci ze všech ročníků. Strkanice a hlučné projevy, jak nespokojenosti s výběrem, tak i radostné oslavy se snažili zkrotit právě ředitelčini motýli. Za normálních okolností by je většina žáků respektovala nebo by od nich odešla, ale teď tomu bylo jinak. Představte si Turnaj tří kouzelníků ze světa Harryho Pottera, podobnou oblibu u žáků měl i boj o vlajku. Být vybrán a netrénovat na strážce byla vcelku čest. Letošní týmy do boje byly skládané spíše takticky, než tomu bylo předešlé roky. Dříve bylo vše o síle, teď musíte umět myslet, ale síla a rychlost jsou pořád velmi důležité. Ještě dnes by se každý z týmu měl dostavit za kapitánem Gradym pro zbraně a výstroj, vedoucí družstva by měli také obdržet náповědu se slabinou nepřítele a mapu arény na boj o vlajku.

Juri udivilo, že si ji Elizabeth vybrala do vlastního družstva, i když ji nenávidí. Nebo alespoň takový měla Juri z Elizabeth pocit. Elizabeth měla úplně jiné myšlení. To mohlo všem dojít, když přišla na týmovou schůzi kvůli taktice na boj v crop topu, na kterém bylo napsáno ONLY UGLY PEOPLE HATE ME.

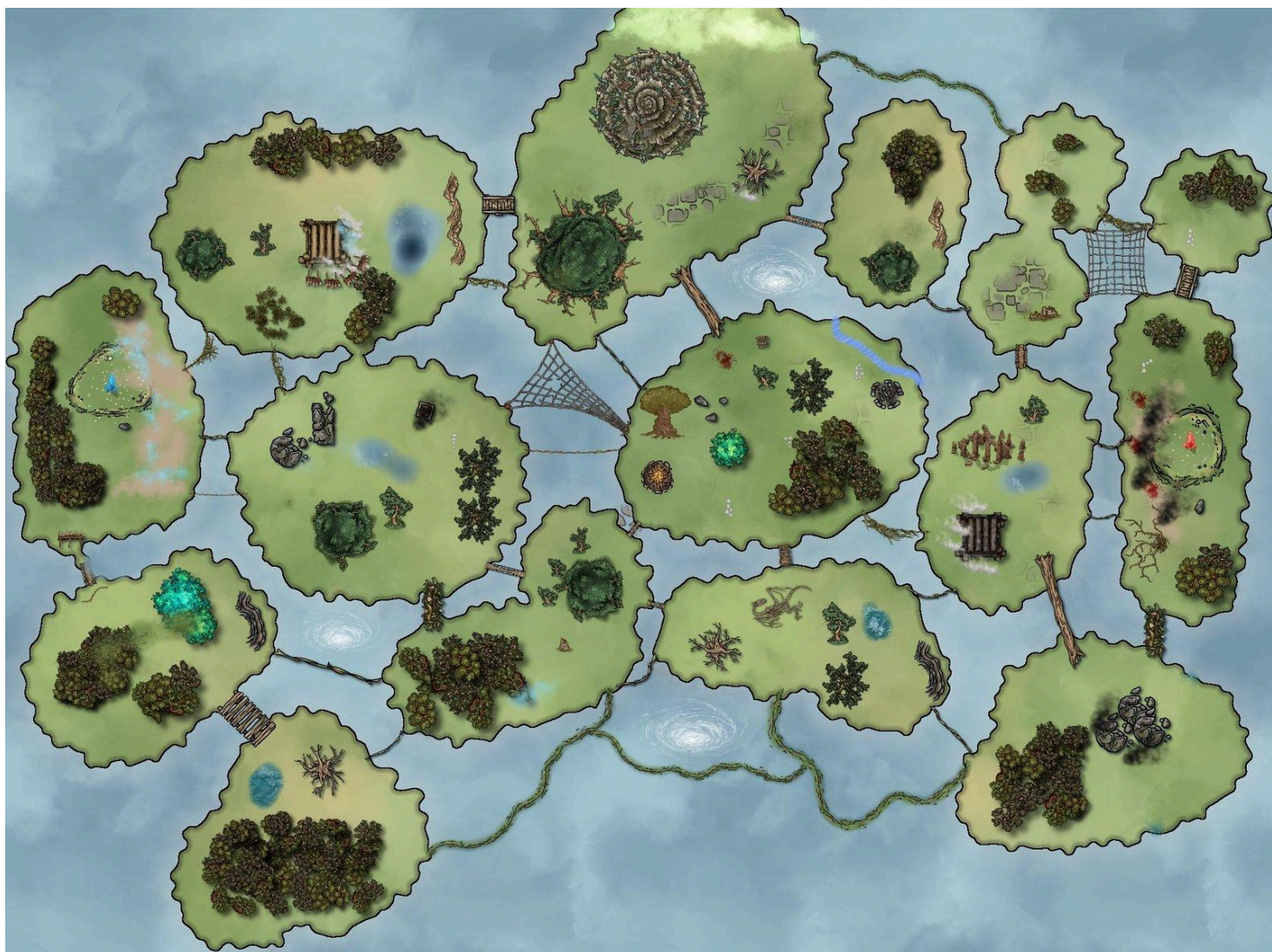

To naštvalo hodně jejich spolužáků a dalších víl na škole. Procházela chodbami zeleno-bílého zámku, jako kdyby šla na módní přehlídce. Jediný problém s modelingem mohla být její výška, 160 cm není ideální výška pro modelku, i když slýchávala, že modelku může dělat i v ostatních říších a strčila by všechny do kapsy. Na

chůzi jejího družstva přišla jako poslední. Možná byste teď čekali, že bude sedět v čele nějakého stolu. Vůbec, schůze se konala v astronomické věži, okolo které se pořád točilo kouzlo z té jedné noci, kdy se spojily síly Elizabeth, Mathea s Pánem temnot. Ačkoliv si víly a profesori ve škole mysleli, že palouk za bariérou zabrání všemu zlému, aby se dostalo do školy, nebyla to tak úplně pravda. Bariéra fungovala na dva způsoby. První byl na povolení a oznámení předem, kdo se přes ni bude chtít dostat, ale také to mělo háček, který byl spojen s druhým způsobem. Druhý fungoval na dobrém úmyslu. Například se Pán temnot dostal do školy a nikdo o tom nevěděl, jelikož přes bariéru prošlo jen jeho astrálně projektované tělo s dobrým úmyslem navštívit jeho dceru. To bariéra vyhodnotila jako dobrý úmysl a další věci už neřešila. Bariéra je vytvořena z víl, které obětovaly svoji duši pro palouk, na kterém dříve žily.

Všech dvacet víl společně s Elizabeth sedělo v kruhu na barevných polštářích s vzory jejich moci. Polštáře, deky, nějaké oblečení a další maličkosti přizpůsobené jejich schopnostem dostala každá víla nebo vílák první den, kdy nastoupili do školy a ubytovali se na svém pokoji. „Pokud máte dotaz, proč jsme vás vybrali do našeho družstva na boj o vlajku, můžete mluvit teď, nebo mlčet do konce, ale pokud nebudete spolupracovat, můžete být eliminováni bolestivým způsobem i od vlastních víl,“ začal schůzi Leo. Nikdo se neodvážil mluvit, jelikož být v týmu na boj

o vlajku byla čest. I Juri mlčela a bedlivě pozorovala, bohužel její kapitánku Elizabeth. Plán na to, jak získat vlajku protějšního týmu, byl rychle projednán. Elizabeth navrhla taktiku, která se osvědčila na trénincích, a ostatní jen dodávali další nápady tak, aby byl plán perfektní. Mezitím Theodor naskládal devatenáct víl do svého pokoje, kde se válela mapa a papíry s důkladně popsaným plánem.

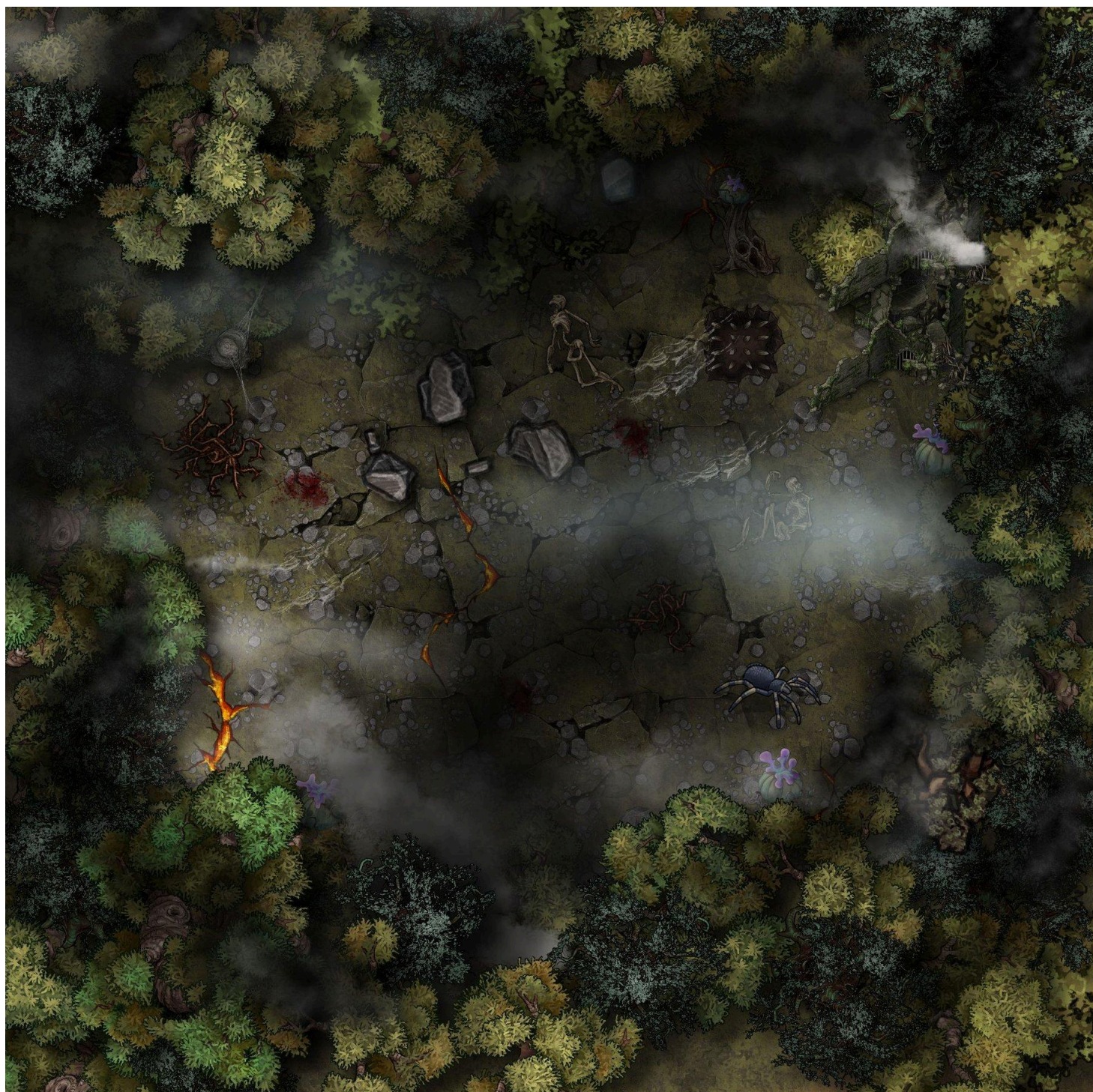

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

MRTVÍ

„Zabili je. Zabili je všechny,“ přiletěla hystericky do ředitelny Luna Molořes. Ředitelka vůbec nechápala, co tím Luna myslí. „Co se stalo?“ stáhla ji ředitelka do své náruče, aby se uklidnila. „Viděla jsem je, všechny. Byli mrtví,“ brečela dál Luna. „Kdo? Koho jsi viděla?“ naléhala dál lehce znepokojená ředitelka Campbell. „Oriona, Isy, Imana, profesora Biáse, Chiaru, Fabia a Camillu,“ rozbřečela se Luna ještě víc po vyslovení všech jmen. Tři ze sedmi jmenovaných víl byli pohřešované, profesor se dnes neukázal již od brzkého rána, ale o trojčatech nikdo nevěděl. Byli to samotáři a bavili se pouze mezi sebou, proto nikdo nevěděl, že zmizeli. V hlavě ředitelky létala jedna myšlenka za druhou. Musela jednat velmi rychle, pokud by byla pravda to, co Luna přišla oznámit. „Kde jsi je viděla, Luno?“ zeptala se stručně madam Campbell při tvítnutí ostatním profesorům a hlavní vyšetřovatelce, aby se co nejrychleji dostavili do ředitelny. „Byli v kopcích u ohniště nedaleko té staré ruiny podzemního bunkru,“ utírala si do hebvábného starorůžového šátečku slzy Luna. Motýli se z ředitelčiných šatů rychle odprostili a letěli zkontrolovat údajné místo činu. I všem členům vyšetřovacího týmu se objevilo SOS v jejich sešitech. Okamžitě se všichni dostavte ke kopcům a tam čekejte,

dokud nedorazím nebo nepošlu další pokyny. Zprávu všichni vzali velmi vážně, jenže netušili, co za hrůzu v kopcích objeví. Motýli ředitelce a celému profesorskému sboru ukázali snímek z ptačí perspektivy, jak vypadá místo, které popsala Luna.

V ohništi, které bylo schováno pod hustým porostem, ležel obrovský černý červ připomínající pijavici. V houpací síti nedaleko zmíněného ohniště leželo tělo Isy bez rukou, které měla pod uříznutou hlavou jako polštář, na boku jí kapala krev z obrovské vykousané díry a visela z ní střeva. Profesorce vílích run se udělalo silně nevolno z jednoho snímku, který motýli přinesli na rozkaz ukázat. Profesoři se raději na ostatní snímky nedívali. „Kdo je schopen něco takového provést?“ ptal se velmi znepokojeně kentaur Hielia, ale z jeho hlasu byl rozpoznat hněv i smutek. Hlavní vyšetřovatelka odvolala svůj tým, tvořený ze spolužáků mrtvých. Místo bylo zabezpečeno, aby se tam nikdo nedostal před skutečným vyšetřovatelským týmem. Nikdo teď nepotřeboval ještě víly s traumatem, stačí, že se mezi mrtvými nacházel jeden člen vyšetřovacího týmu a Elizabethiny skupiny. Z toho, co profesoři viděli, to nejméně schytl právě Orion. Zemřel celkem bezbolestnou smrtí. Jeho tělo bylo úplně bez magie a zároveň mu chyběla i veškerá krev. Ihned bylo nařízeno odložení boje o vlajku, dokud se nepřijde na to, kdo nebo co udělalo tento hrozný čin. Také bylo zrušeno vyučování. Všechny víly se začnou cvičit jako strážci. Abraxas a všechny vzdušné víly cítili ve vzduchu smrt a myšlenkové víly musely snášet všechny emoce ostatních a ty citlivější několikrát intenzivěji. Ve škole panoval strach, zmatek a smutek. Vyděšení rodiče mrtvých víl i těch, co stále dýchají, obsadili síť vílaimy dvojnásobně víc než při prvním

zmizení. Na pozemky školy byly povolány i obranné jednotky v čele s otcem Juri. Celá škola jen čekala, co prohlásí vyšetřovatelský tým. Hlavní vyšetřovatelka nemohla na nic přijít. Všichni začali věřit, že se Pán temnoty vrátil, když se zjistil důležitý fakt. Všechny víly měly sebranou svoji magii. U jediného Oriona to odhalili hned.

∴

Konrád byl zrádce celou dobu. Doručoval společně s dalšími špehy, nastrčenými do školy, citlivé informace ze školy a jejich žácích. Dokonce krysy byli i určití žáci, ale jejich identity byly ukryty i před ostatními špehy, aby se plán Pána temnot nepokazil.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

DOUPĚ

Mezitím, co ve škole panovala ponurá nálada, armáda Pána temnot se zvětšovala každým oběhem měsíce okolo planety, na které se nacházelo sedm říší. Každému by se pod názvem doupě asi vybavilo nějaké ukryté místo, o kterém ví málo tvorů. Pán temnot si jako doupě vybral

město duchů v 3. říši. Celé město duchů bylo obsazeno nejrůznějšími druhy příšer, víl, čarodějnic, elfů a dalších bytostí ze sedmi říší. Všichni byli plně oddáni Pánu temnot a byli připraveni splnit každé jeho přání. Dobrovolně se k jeho armádě přidávaly i další bytosti a žádná vyšší organizace o tom nevěděla. I tam měl Pán temnot svoje lidi.

„Kdy budeme útočit?!“ rozčiloval se jeden z mutantů. Oči přítomných skákaly z Pána temnot na mutanta a zpět na Pána temnot. Pán temnot si povzdechl. „Až se k nám připojí i krysy ze školy pro víly,“ odpověděl hrubým chrčícím hlasem, který se několikrát odrazil od stěn sněmovny. Na celém sněmu se začaly všechny druhy bytostí překřikovat, strkat se a tlačit k Pánu temnot. Odstrašující příklady minulého sněmu asi nestačily, takže se Pán temnot rozhodl zasáhnout tvrději než minule. Okolo kapitánů z každé skupiny se utvořil vír krve a vzduchu. Mutant, který promluvil úplně jako první, a podle Pána temnot se snažil znemožnit jeho plán, ležel mrtvý na zemi bez žádného většího zranění. Stejný osud čekal i všechny kapitány bytostí na sněmu. Jejich mrtvá těla se vznášela ve vzduchu nad tisíci hlavami jejich podřízených.

Bylo těžké udržet tolik bytostí v klidu, když přišly, aby páchaly zlo.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

MILION KUSŮ

„Theodore, víš, co bys měl jednou udělat?“ zvýšila na něho hlas Elizabeth. „Co?“ nechápal, když za sebou zabouchl dveře jejího pokoje. „Netahat se s dalšími dvěma holkama, když už jednu máš, co ti je věrná!“ tlačily se Elizabeth do očí slzy. Theodor nevěděl, co říct, probudila ho až velmi bolestivá rána do tváře od Elizabeth a hned druhá od jeho bratra? „Vypadni, ty debile, a už se mi neukazuj na oči!“ řval na Theodora jeho bratr. Theo se jen zvedl ze země po ráně od Mathea a rychlostí blesku odešel z pokoje. Elizabeth začaly téct slzy z očí a pomalu zády klouzala po stěně na zem. „Ty jsi přišel,“ usmála se na Mathea. „Ty jsi mě potřebovala,“ sedl si vedle ní na zem a hladil ji v černých vlasech, „klidně breč,“ pobídl ji, aby tu bolest ze sebe dostala. „Brek je projev slabosti,“ odsekla a utřela si další stékající slzy na její tváři. „To není pravda,“ obejmul ji Matheo. Odpovědi se mu nedostalo. „Můžu být cokoliv, co chceš, a můžem dělat cokoliv, co chceš, jen řekni, co by sis přála, princezno,“ pošeptal jí do ucha Matheo. Elizabeth se na něho jen usmála. „Vždy tu pro tebe budu,“ řekl jí ještě. „Jsi blbej,“ uchechtla se Eli. „To možná jsem,“ přikývl na souhlas a prohrábl si sněhově bílé vlasy. „Nebreč kvůli

mému debilnímu bratrovi, ty slzy by měly patřit Orionovi,“ políbil ji na čelo Matheo.

Elizabeth nevěděla, co dělat, měla pocit, že se její srdce láme na milion kousků a Matheo je lepší zpět vteřinovým lepidlem. Dveře pokoje číslo třináct se znovu rozrazily, tentokrát v nich byla Josie. „Slyšela jsem, co se stalo, jsi v pohodě?“ sedla si z druhé strany, co Matheo k Elizabeth a podala jí medvídku, kterého jí vytvořil jednou Matheo, když si odpracovával trest od ředitelky

„Jsem v pořádku, je tu Matheo, takže ano,“ usmála se opravdově Elizabeth na oba její zachránce. „Jdu si to vyřídit s bratrem, jakej to je hajzl,“ dal znovu pusku Elizabeth do vlasů Matheo a zvedl se k odchodu. Dveře za ním zabouchl Elizabethin černý kocour Ares. „Máš ho ráda, že?“ ptala se hned Josie. „Nechci,“ odpověděla jednoslovně Eli. „Ale máš?“ chtěla vědět hnědovláška. „Mám,“ přiznala nakonec Elizabeth. „Je jako sníh,“ řekla ještě. „Co?“ nepochopila moc Josie. „Je krásný, ale chladný,“ objasnila Elizabeth, už bez slz. V ruce držela medvěda, kterého s Josie, jednou v podnapilém stavu, pojmenovaly Newt, po Newtonovi z Labyrintu. „Eli, chce se ti večer na tu párty, co přesunuli do podzemních garáží?“ zeptala se opatrně Josie. „Jasně že chce. Nenechám si ujít párty, na které

bude hudba, alkohol, drogy a hodně víl. Navíc už mám vybraný i outfit," odpověděla s úsměvem Elizabeth. „Víš, co o tobě všichni říkají?“ ptala se Josie. „Že jsem úžasná, krásná a nadaná?“ zvedla se Eli ze země. „To taky, ale taktéž, že jsi red flag a zakázané území," naznačovala tím Josie, že Elizabeth není pro každého a každý přehlédne věci, které by jiným dívkám vyčítal. „Ale každý má rád zakázané ovoce a červená barva je barva lásky," nenechala si shodit ego Eli.

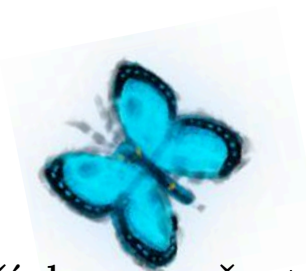
∴

„Ty jsi fakt čůrák!“ řval na Theodora jeho nejlepší kamarád Enzo. Všichni kluci z party svolali něco jako poradu, aby mohli seřvat Theodora. Matheo mu dokonce několikrát vrazil. Theodor měl jediné štěstí, že za použití schopností na jinou vílu, mimo výcvik, by byl dotyčný vyhozen ze školy. Matheo a Enzo se hodně nutili, aby jejich kamarád nedopadl ještě hůř. Abraxas to celé pozorovat z dálky, ale také si občasně na Theodora zařval.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

PÁRTY

Žáci uspořádali párty v podzemních garážích na počest všem mrtvým. Orion vždy říkal, že pokud umře, tak se mají všichni povinně ožrat a zhulit vílím prachem do hoven. U vchodu stáli dva čtvrtáci a pouštěli ostatní víly, byli něco jako ochranka. Nějak se jim povedlo zbavit se všech ředitelniných motýlů, aby se z párty nedostalo nic k profesorům. Uvnitř garáží blikala světla všemi barvami duhy, z beden už hrála hudba a nějaké víly lily něco neidentifikovatelného do džusu z modré maliny. Vílí prach byl všude na stolech i ve vzduchu, takže nebylo šance mu uniknout. Víly se hrnuly na párty rychlostí světla, Elizabeth byla jedna z víl, která párty organizovala, takže v garážích byla mezi prvními v závěsu s Matheem. Mohlo být pár minut před jedenáctou večer, když už byli všichni v podnapilém stavu. Enzo přišel bok po boku s blondátou Lexi, která měla na sobě černou minisukni a krajkové černé tílko, vlasy měla rozpuštěné a v ruce držela skleničku nějakého třpytivého alkoholu. Enzo si typicky musel vzít nějaké trapné tričko, tentokrát měl bílé s nápisem BIG DICK IS BACK IN TOWN. Toto tričko dostal k patnáctinám, právě od Oriona.

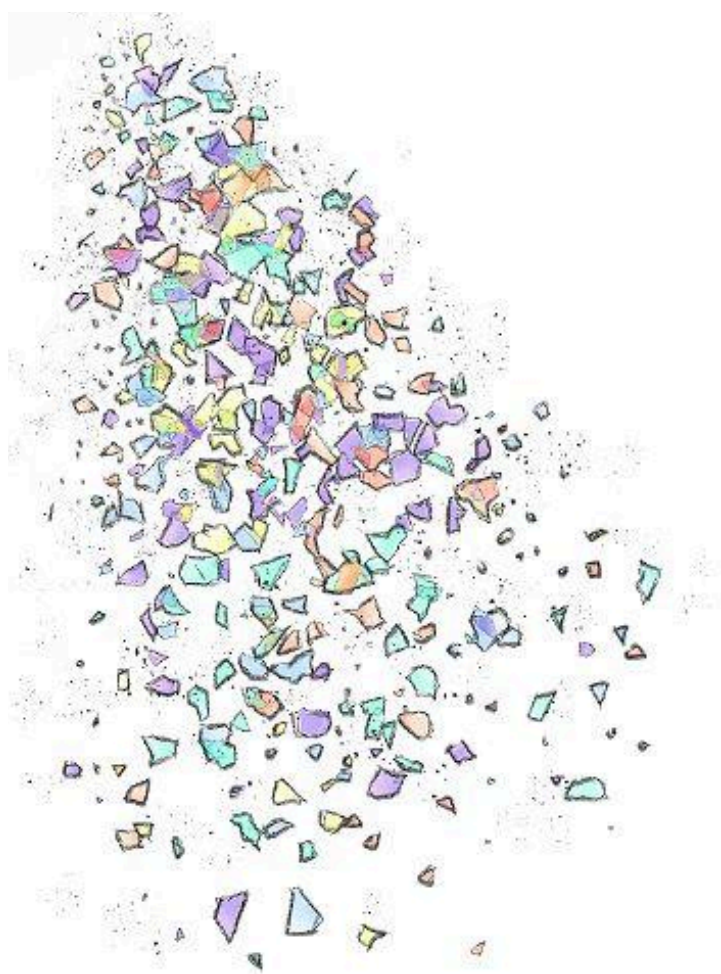
Všechny víly byly pokryty třpytkami a většinou byly v černé s menším detailem, který zdůrazňoval jejich druh magie. Kluci si na počest Oriona brali trapná trička s různými anglicky napsanými nápisy. Jak už měli všichni v sobě dost alkoholu z beer pongu, riskuj nebo pij pod vlivem, člověče, napij se! nebo z šesti kelímků, tak si nikdo nevšiml profesora Konráda Horta, který přišel monitorovat situaci. Theodor se také přišel ukázat s novým úlovkem, který měl nahradit Elizabeth. Byla to největší slepice celé školy a nejlepší kamarádka Juri. Dephine, od doby co nastoupila do školy Elizabeth, se snaží vypadat jako ona. Dokonce se přebarvila z oříškových vlasů na černo, aby zaujala Thea. Docela se jí to povedlo, ale podle všech to Elizabeth vyhrála nejlépe, protože se o ni začali snažit ostatní dvakrát tolik co předtím, když byla právě s Theem.

Elizabeth a Josie seděli vedle sebe na zemi s drinkem v ruce. „Jak to, že krásná děvčata jsou sama,“ přikobrcal se k nim Abraxas v černých kraťasech a tílku, na vlnitých blond vlasech měl, kšiltem dozadu, položenou zelenou new era kšiltovku. Abraxas se svalil vedle Josie a z kapsy vytáhl další tři kulaté ampule silného alkoholu a podal ho děvčatům. „Jste nějaké smutné, ta vás probere,“ brblal směrem k nim s natáhnutou ruku, ve které byly ampulky. Chvilku seděli všichni tři na zemi a snažili se mezi sebou

domluvit, i když s jím jazyk dost motal a zásluhu na tom měl i Matheo a jeho květinová brka. Profesor Hort se až děsil, co občasně viděl. Všichni měli zarudlé oči, rozšířené zorničky, motali se ze strany na stranu, ale dál byli schopni do sebe klopit další a další panáky. Josie se rozhodla už jít na pokoj a s sebou vzala i Abraxase, který byl rád, že se drží na nohou a nevyklopí vše, co za večer pozřel, na studenou podlahu. Elizabeth nezůstala sama, šla najít Mathea, aby nevyvedl nějakou blbost. Než ho vůbec našla, našel on ji a instinktivně přilepil své rty na ty její. Elizabeth byla překvapaná, ale velmi se jí to zamlouvalo a užívala si to, na vině mohl být alkohol a všechny druhy drog, které se propašovaly nějak do školy. Na to, v jakém byl Matheo stavu, byl schopen mluvit jako strýzlivý. „Elizabeth, ty a tvoje mysl nějak nespolupracují,“ smál se při tom, co si ji pokládal na klín vedle nějaké další dvojice víl, co se na sebe lepily. „Já jsem úplně v pohodě,“ smála se na něho. Profesor Hort byl nedaleko nich a začalo se mu dělat špatně, když se zaposlouchal do jejich rozhovoru. „Tebe zajímá, kde jsem se učil takhle líbat?“ smál se Matheo, když hladil Elizabeth na zádech a ta jen spokojeně přikyvovala. „Mám flašku v ruce, brko v druhé ruce, tebe na klíně a stejně tě zvládám na místě svlékat,“ smál se a potáhl si. Profesor se na to nemohl už ani dívat a poslal je do pokoje. Během pár vteřin byli pryč z párty a svítil na ně růžový měsíc. Cesta na kolej byla vcelku dost dlouhá, a jak byli oba mimo, bylo opravdu těžké se vůbec udržet

na kamenité cestě. Celý svět se točil a byl hrozně barevný. Zdálo se jim, jak padá vílí prach i z oblohy. Elizabethin smích se musel rozléhat po celém pozemku školy, když zakopla a Matheo jí pomáhal zvedat ze země. Využil své síly a plně si přivinul Eli do své náruče. Oba si užívali polibků a blízkosti toho druhého.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

ÚTOK

Juri vylétla z křesla, když se u stropu garáže zjevili černí motýli a další hmyz. „Hele, řída má nové mazlíčky,“ ozvalo se vedle ní. „A nemáte halušky?“ ptal se Theodor zpod gaučem. I další přítomní si jich začali všímat a najednou to začalo působit, jako by si v životě nikdo nic nešlehl, nenapil se a nikdy nic nekouřil. Toho hmyzu nebylo moc, mohlo jich být maximálně 9, všechny oči pozorovaly hlavně dva žluté motýly, kteří se teď objevili mezi těmi černými. Pomalu se začali rozlétat do všech stran a zastavili se až u stěn, když dál letět nemohli. „Naslouchejte mým instrukcím, nebo zemřete,“ ozval se ženský, ale velmi starý a hrubý hlas od jednoho z motýlů. „Není žádný čas na otázky,“ promlouvala dál. „On potřebuje sílu,“ odmlčela se, „potřebuje vás,“ dokončila větu chrastícím hlasem. „Hledáme Mathea Marbona,“ ozval se z druhé strany garáže hlas připomínající dlouhodobého kuřáka. Nikdo neměl odvahu promluvit, natož se pohnout. „TAK KDE JE?!“ zaječel jiný hlas ode dveří. „Odešel s tou děvkou Elizabeth Blake,“ promluvila nová dívka Theodora Dephine. Nic se nestalo. Nikde žádný hlas se neozval. Bylo pouze slyšet hluboké dýchání stovky víl. Všechny hmyz zůstal tam, kde byl. Až na jednoho žlutého motýla. Snesl se na stůl, kde se ještě

před malou chvílí nacházel beer pong. Z motýla se pomalu začala tvořit silueta člověka, odhadem 185 cm vysokého. Byla to černá postava zahalená v rouchu. „Tady mě máte,“ odhalil svoji tvář neznámý. Bílé vlasy, ledově modré oči a bílá pleť všem hned řekla, kdo byl jeden ze zvláštních motýlů. „Matheo?!“ ozvalo se ze všech stran. Některé víly zalapaly po dechu, někdo dokonce omdlel. „Co po nás chceš?“ pištěla nějaká vyděšená druhačka. „Já chci vidět utrpení, ale Pán temnot požaduje moc,“ mluvil ledově klidným hlasem Matheo, mezitím, co se stůl, na kterém stál, tvořil v led. „Moji milí přátelé, připojte se k nám, k boji za spravedlivý svět, kde vládne chaos a zloba,“ křičel a zbylých osm druhů hmyzu se proměnilo na jejich pravou podobu. Osm černých kápí halilo osm údajně mrtvých víl. Iman a Isy stály u vchodu do garáží a na tváři měli děsivě zlomyslný výraz. Isy držela její bývalé spolubydlicí nůž pod krkem a Iman hledal vlastní oběť. „Ředitelka vás zastaví,“ vykřikl vzrůstově malý klučina se zrzavými vlasy. Matheo se pouze uchechtl a lehkým pohybem prstu vytvořil zemnímu vílákovu okolo krku krvavou smyčku a zlomil mu vaz. Jeho tělo se svalilo do davu, který jako by se probíral z transu a snažil se dostat ven. Víla, kterou držela Isy, se také svalila na zem mrtvá a zároveň vedle jejího těla dopadl i nůž, kterým byla bez výčitek svědomí zabita.

Profesor Hort s profesorem Biásem se v severním rohu garáže smáli celé podívané. Dav opilých a zdrogovaných víl neměl šanci se dostat ven. Víly, které připravovaly pití, do nich přimíchaly prášky tlumící magii. Theodor se odvážil promluvit. „Kde jsi nechal Elizabeth?“ řekl směrem k jeho bratrovi, co stále stál na ledovém stole. „Je v pořádku,“ odpověděl stručně Matheo. Víly začaly přes sebe křičet, že chtějí pryč, kde jsou ostatní profesorové a že si pro ně dojde karma. Bylo slyšet

řinčení rozbíjejících se lahví a řevu pořezaných víl.

Do garáže vběhla vyděšená Elizabeth. „Matheo, jsi v pořádku?“ procpala se uhýbající davem až k Matheovi. „Elizabeth, běž od něj! Je to posel Pána temnot a vrah,“ zařvala Dephine. „Lásko, já vím,“ usmála se Elizabeth a zabila ji úplně stejným způsobem jako Matheo toho

zrzavého kluka. Profesoři se začali smát dvakrát tolik. Matheo pomohl Elizabeth na stůl za ním. Aby mohli dostat do školy Pána temnot, museli spojit svoji magii tak jako před půl rokem na astronomické věži. Od té doby cestuje Pán temnot z první říše do třetí a zpět. Matheo držel Elizabeth za ruce a díval se jí zpříma do očí. Kdyby to nebylo za této situace, mohl by to být moc roztomilý moment, jak Eli musela zaklánět hlavu, aby viděla Matheovi do očí. Začal se tvořit vír z krve, trnů a ledu okolo Mathea a Elizabeth. „Tak mě tu máte,“ zachraptěla desátá černá kápě, která vystoupila z víru. Byl to Pán temnot, který měl už pár století ležet pod drnem. „Já hlupák vám ještě nepředstavil moji dceru,“ chytl se za hlavu Pán temnot. Nikdo kromě jeho kumpánů nechápali, co se děje. Vypadalo to, jako by hrál nějaké divadlo. Víly v místnosti stály jako opařené. Hort s Biásem se nebyli schopni přestat smát. Theodor mezi tím na zemi objímal svoji mrtvou přítelkyni, všichni mimo garáže byli zmasakrováni černo-fialovými požírači magie. Josie a Abraxas dávali na všechny červy bedlivý pozor, aby nevynechali jedinou dýchající duši ve škole. Pán temnot měl vše perfektně přichystané.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

ODHALENÍ

Před šesti měsíci

„Myslíš, že jsem šílený?“ ptal se klidně Matheo. „Ne. Je to geniální nápad,“ souhlasila se spojením a získáním krvavé magie Elizabeth. Jejich krvácející dlaně se k sobě přilepily a začal se tvořit onen krvavý vír. Pán temnot byl velmi spokojený s svými nástupci.

Tři měsíce zpět

„Zase jsi trénovala?“ ptala se otráveně Josie, „nebaví mě pořád po tobě uklízet ten bordel a mazat všem vzpomínky na ty mrtvé,“ dokončila ztěžování Josie. „Neměla se chtít kamarádit, je to její vina,“ usmála se Elizabeth a prohlížela si své znamení temnoty na žebrech.

Dva týdny zpět

„Bude to bolet?“ ptal se ustaraně Orion. „Nic necítíš už teď, tak se neptej,“ odsekl mu Matheo a bodl ho do břicha. „Mohl jsi to udělat jemněji,“ vyplivl krev z úst Orion, když se svalil na zem. „Nestěžuj si a umírej

rychleji,“ hladila ho v hnědých vlasech Elizabeth mezitím, co profesor Hort škrtil svého kolegu. Isy stála vedle Elizabeth a dívala se na svého kamaráda Imana, jak padá k zemi s vyschlými očima a vyřízlým jazykem. „Jaká je tvá role v jeho plánu?“ ptala se Isy směrem k Elizabeth. „Moje role je přežít. Není to spojení s Pánem temnot. Mně a Matheovi předá veškerou jeho moc, co sbírá z víl ve škole, a já to budu muset přežít. Je to sračka, ale udělat se to musí,“ políbila Oriona do vlasů, když naposledy vydechl. „My to zvládneme a budeme vládnout sedmi říším společně, princezno,“ přešel k Elizabeth Matheo. „Teď ty,“ usmál se na Isy a usekl jí hlavu. Mohlo být kolem třetí ráno, když se Elizabeth rozloučila s Matheem a odešla k sobě do pokoje.

Přítomnost

Všichni v garážích viděli vzpomínky Elizabeth, když jim otevřela svoji mysl. Najednou skládačka začala do sebe zapadat. „Přivítejte novou královnu Jinosvěta a sedmi říší,“ zvolal Pán Temnot. Ze všech víl, které byly v místnosti, začaly proudit síly magie do Elizabeth a Mathea. Bolestný křik umírajících víl se rozléhal až za bariéru do Temných lesů!